

ČASOPIS

Cena 10,- Kč

OSTROŽSKA A HORŇÁCKA

ZÁŘÍ - ŘÍJEN
2008

*Krajem
Sv. Antonínka*

VESELÍ NAD MORAVOU • VELKÁ NAD VELIČKOU • UHERSKÝ OSTROH • BLATNICE POD SVATÝM ANTONÍNEM
HLUK • BLATNIČKA • BORŠICE U BLATNICE • OSTROŽSKÁ LHOTA • OSTROŽSKÁ NOVÁ VES • HRUBÁ VRBKA
MALÁ VRBKA • JAVORNÍK • KUŽELOV • SUCHOV • LIPOV • LOUKA • NOVÁ LHOTA - VÁPENKY

5

Děkovná pouť na sv. Antonínku 2008

Foto: RB

Foto: Štěpán Mitáček

Obsah:

- 4, 5 Novinky z mikroregionu
- 6, 7 Naše fotoreportáž z Horňáckých slavností
- 8, 9 Poutě na sv. Antonínku
- 12-14 Rozhovor s knězem z Boršic u Blatnice
- 15 Portrét zahradníka z Veselí
- 16 O „krojových babičkách“ v Hluku
- 18, 19 V Blatničce slavili výročí místního kostela
- 20, 21 Jak se daří ostrožskému folklóru
- 22 Portrét Anny Honové
- 26, 27 Pohled na zajímavý festival v Tasově
- 28 Portrét galeristy Petratura
- 29 Příběhy zašlých fotografií
- 30 Novinky ze Slováckého muzea Uherské Hradiště
- 31 Jak se baví v Louce
- 32, 33 Fotbal kolem nás
- 34, 35 Reportáž z netradičních hodů v Ostrožské Lhotě
- 36, 37 Ostrožská Nová Ves slavila 750 let
- 38 V Blatnici roste nový závod
- 40, 41 O maminkách v Ostrožské Lhotě
- 44 Vizitky některých starostů Ostrožska a Horňacka
- 47 Fotostrana z Horňáckých slavností 2008
- 48 Fotostrana dětských folklorních souborů

Léto odchází, přichází podzim. Polní práce na Slovácku.

FOTO: RB

Vážení čtenáři,

věřili byste tomu? Když se podíváte dolů na stránku, uvidíte titulní strany čtyř předešlých čísel našeho časopisu, který nese podtitul Krajem sv. Antonínka. Nyní tedy slavíme malé výročí a na dalších stránkách se můžete pustit do čtení časopisu s číslem 5. Přiznám se vám, že při prvních číslech jsme vůbec netušili, zda budeme mít peníze na další čísla, navíc jsme si ani nebyli jisti, s jakým čtenářským zájmem se setkáme. O to jsem nyní šťastnější, že časopis se mnohým z vás líbí a jeho vydávání by mělo pokračovat jako obvykle každý druhý měsíc - byť, co si budeme říkat, každého inzerenta či sponzora časopisu uvítáme s otevřenou náručí, deset korun za časopis zdaleka nepokryje náklady na jeho výrobu.

Když se s vámi čtenáři setkávám na mnoha místech nebo když mi voláte či píšete, nejčastěji slyším větu - v časopise jsou taková „člověčí“ témata, jsou psána „lidským“ způsobem, máme pocit, jakoby bychom byli s lidmi, o kterých se píše. Právě o to velmi usilujeme, chceme vám nabídnout jiné čtení, než na jaké jste zvyklí z deníků či týdeníků, čtení, ze kterého by mělo být cítit, že všichni společně žijeme své životy tady na Slovácku, kde lidové tradice i duchovní život mají svůj velký smysl. Proto jim v časopise věnujeme hodně místa, o čem se přesvědčíte i v tomto čísle.

Určitě si ale chceme všimnout i mnoha dalších témat. Budeme psát o tom, jak vypadá život na různých místech Ostrožska a Horňacka (i na celém Slovácku), co dobrého nebo špatného se „u nás“ děje, jací zajímaví lidé tady žijí. Velmi nám záleží na tom, jak se náš kraj bude rozvíjet, co tady bude vznikat, jaké nové možnosti se objeví pro mladší i starší generaci.

K tomu všemu chce přispět i Mikroregion Ostrožsko, který je vydavatelem tohoto časopisu. Budeme rádi, když nás navštívíte v našem informačním centru hned vedle zámku v Uherském Ostrohu, jsem přesvědčený, že budete překvapeni, když uvidíte, co všechno vám můžeme nabídnout.

Vážení čtenáři, chtěl bych vám poděkovat za přízeň, kterou našemu časopisu projevujete. Věřím, že nám zůstanete věrní, jen tak bude mít smysl časopis dál dělat. Zároveň bych chtěl nesmírně poděkovat také všem, kteří mají podíl na tom, že tento časopis vychází. DĚKUJU!

Všechno dobré přeje Radek Bartoniček

Novinky z našeho Přízámčí

Seznamte se s nejnovějšími informacemi z dění v sídle mikroregionu Ostrožsko v Uherském Ostrohu

Takto kráčet náš Mikroregion Ostrožsko Uherským Hradištěm při Slavnostech vína v roce 2007.

FOTO: Stanislav Dufka

Největší setkání - Slavnosti vína v Uherském Hradišti

Informace ze zákulisí našeho mikroregionu nelze začít jinak, než největší akcí na Slovácku, Slavnostmi vína v Uherském Hradišti. Vždyť Mikroregion Ostrožsko reprezentuje přes 400 krojovaných!

A dovedete si představit, kolik hodin příprav bylo třeba k tomu, aby se mnozí z těchto krojovaných mohli předvést v samostatném programu našeho mikroregionu na nádvoří Reduty.

Zejména, když nešlo "jen" o muziku a tanec, ale také o mnohé další, co náš mikroregion může nabídnout - například víno z Blatničky, koláčky z Hluku, klobásky z Ostrožské Nové Vsi, kroje z Uherského Ostrohu, kraslice z Blatnice pod sv. Antonínkem i ornamenty z Hluku. A k tomu všemu ještě pravý slovácký guláš v podání vynikajícího mistra kuchaře Antonína Těthala z Blatnice. Všechno

toto připravoval náš mikroregion právě pro prezentaci při Slavnostech vína.

Nejvíce potěšitelný je ale fakt, že v našem mikroregionu je stále mnoho lidí, kteří se věnují lidovým tradicím a folkloru. Jim všem patří velký dík!

Lidé u nás hledali muzeum sladovnictví

V přízemí naší budovy Přízámčí v Uherském Ostrohu se nachází Informační centrum, které oslavilo jeden rok od chvíle, kdy byl zahájen jeho provoz. Díky dobře poskytovaným službám a ochotě personálu si už našlo své návštěvníky.

Někteří jej dokonce navštěvují pravidelně. Někdy potřebují okopírovat nějaký dokument, tu si koupí drobnost pro své blízké, pravidelně si chodí kupovat časopis Ostrožska a Horňácka anebo si přijdou jen tak popovídat.

Nikdo je tu neodbude

nepříjemným tónem. Naopak, rádi potkáváme naše zákazníky a když je potřeba, prohodíme i pár slov. Ale nejen díky otevřenosti a přístupu si může Informační centrum připsat mnohem větší návštěvnost než v loňském roce. Je to rovněž dobrou spoluprací všech obcí Mikroregionu Ostrožsko, které prezentují náš region.

Samo zřejmě nelze říct s přesností, jaké to tu bylo před půl rokem, přesto si dovoluji shrnout několika slovy fungování Informačního centra tak, jak jsem je za čtvrt roku poznala já. Často se z úst turistů ozýval dotaz na Včelí naučnou stezku, kterou vytvořili včelaři z Ostrožské Nové Vsi a Uherského Ostrohu a která vzbudila pozornost po celé republice.

Za tu dobu jsme se setkali s různými, někdy až zvláštními, požadavky. Mezi ně patřil například dotaz, kde se v Uherském Ostrohu nachází expozice sladovnictví nebo muzeum bítv.

„Naše práce je o komunikaci s lidmi a to je v některých případech poměrně náročné,“ sdělila nová posila do Informačního centra Michaela Němcová z Uherského Ostrohu, která nastoupila v červenci.

Informační centrum obsahuje stále širší nabídku. Kromě kopírování či skenování, si zájemci mohou koupit různé dárkové předměty především z ručních dílen řemeslníků z blízkého i širšího okolí, zajímavé knihy, mapy, hodně vytižený je internet zdarma.

Po celou sezónu je otvírací doba rozšířena i o víkendové služby, což ovšem koncem srpna skončilo. V pracovní dny je však nadále otevřeno vždy od půl deváté do pěti hodin odpoledne.

Ubytování využívají turisté i místní

Před více než rokem se Mikroregion Ostrožsko zapojil do sítě poskytovatelů ubytování, které

rozšířil dvěma apartmány o kapacitě devět lůžek v budově Přizámčí vedle renesančního zámku v Uherském Ostrohu a nedaleko nově opraveného náměstí sv. Ondřeje. Postupně se pracovníkům podařilo získat klientelu, která podle jejich slov byla s pobytem spokojená. Noclehu využili nejen turisté, ale také několik Ostrožanů u nás ubytovalo své známé, kteří k nim přijeli na návštěvu.

V létě ubytování využili především turisté, někteří tu dokonce strávili dovolenou. Střechu nad hlavou jsme poskytli také mnoha známým tvářím, které do Uherského Ostrohu přijeli na některou z událostí, které se zde konaly. Mimo jiné jsme měli možnost poznat hudebního skladatele známé písně „Není nutno, aby bylo přímo veselo“, tedy Jaroslava Uhlíře.

U příležitosti soutěže břišních tanců tady bydlel také dlouholetý redaktor televize Nova, který nyní zastupuje Pavla Zunu ve vedení redakce zpravodajství v televizi Prima, Jan Tuna s rodinou. „Máte to tu úžasné. Vůbec se nám nechce domů,“ zanechal vzkaz pan Tuna.

Jedním z posledním z významných hostů, který se do Uherského Ostrohu vrátil už podruhé

je paní Helena Beránková, která pracuje pro Státní fond dopravní infrastruktury a řeší především projekty cyklostezek. Mimo jiné zde navštívila starosty z okolních obcí a ochotně s nimi debatovala o rozvoji cyklostezek na Ostrožsku. Mnohým tak dala naději, že jejich žádost může uspět. S větou „za rok se opět uvidíme,“ se s námi rozloučila.

Celou polovinu srpna pak dva pokoje obsadili umělci, kteří se zúčastnili prvního ročníku malířského sympozia. Apartmány se staly nejen „útočištěm“ českých návštěvníků. Několik jich k nám zavítalo také ze sousedního Slovenska.

„Chceme Vám popřát mnoho spokojených turistů, poděkovat za Vámi poskytované služby a ubytování v příjemném prostředí. S pozdravem a doufám, že někdy nashledanou,“ napsali po několika dnech prožitých v Uherském Ostrohu slovenky Maria a Lucia Ježíškoví. A mnoho jiných v předchozích dnech. Všem děkujeme za přízeň, kterou nám vyjádřili, že se nám daří dělat ubytování dobře.

Přesto, že sezóna je pomalu za námi, ubytování je možné využít i nadále. Je vhodné jak pro rodiny s dětmi, tak také pro cestující nebo zaměstnance okolních

fírem, kteří sem dojíždí za prací z celé česko-slovenské republiky.

Každý apartmán má vlastní vybavenou kuchyň, TV, CD rádio, domácí telefon na recepci Informačního centra a sociální zařízení se sprchovým koutem. Pokoje nabízí komfortní ubytování a uspokojí i náročnějšího návštěvníka. Výlety po okolí anebo zajímavosti regionu doporučí hostům pracovníci Informačního centra, které se nachází v přízemí budovy.

Další posily

V budově Přizámčí se to poslední dobou doslova hýbe. Za poslední měsíc prošla struktura Mikroregionu Ostrožsko hned několika změnami. Vyměnili se účetní. Odešla Petra Kotasová, která se vrátila na své původní místo před mateřskou dovolenou, tedy na Městský úřad v Uherském Ostrohu a místo ní teď účetnictví šéfuje Jolana Andrášková, která k nám dojíždí z Ostrožské Nové Vsi.

Další novou tvář, kteří místní většinou znají a kterou mohou potkat i v Informačním centru Přizámčí, je Ostrožanka Michaela Němcová. Pracuje u nás jako asistentka. Jejím úkolem bude správně pořizovat zápisy

z valných hromad, administrativa a práce v Informačním centru. Společně s novými tvářemi se mezi ženami objevil i jeden muž. Pan Zbyněk Hynek k nám přišel ze Zlína. Zatím si zvyká na prostředí i region.

Zuzana Lipárová

(Děni v našem mikroregionu můžete sledovat pravidelně na našich internetových stránkách - www.OSTROZSKO.cz)

Při letošních závodech dračích lodí v Ostrožské Nové Vsi jsme jako Mikroregion Ostrožsko postavili vlastní tým. I když se nám příliš nedařilo (22. místo), plánujeme účast i v roce 2009. Závody si získávají stále větší popularitu, o čemž svědčí i to, že v naší kategorii amatérských a firemních posádek závodilo čtyřicet týmů. Nezbývá, než se příště lépe na závody připravit a při samotném soutěžení vydat ze sebe všechny síly.

FOTO: Zuzana Lipárová

Tak jaké byly letošní Horňácké?

Krátké zamyšlení nad programem populárních slavností. A fotografické zastavení u některých pořadů.

Hledejme v našem regionu akci, která se těší největšímu věhlasu, a víme, že nemusíme hledat nijak dlouho. Myslím, že se většina z nás bez problémů shodne – Horňácké slavnosti ve Velké nad Veličkou a v Kuželově.

Bylo tomu tak mnohokrát v minulosti, bylo tomu tak i letos, Horňácké prostě táhnou, návštěvníci se sem „stahují“ z celé republiky, někteří starousedlíci mají spíše pocit, že návštěvníků by mohlo být i méně.

Jenže, dovolte mi tuto poznámku: na Horňáckých bude vždycky narváno, i kdyby nebyl dopředu známý jejich program. Dokonce občas slyším – vždyť ten program je stejně každý rok skoro stejný a vystupují na něm stejní muzikanti i zpěváci.

Jedním dechem je ale potřeba dodat, že rok bez horňácké muziky si snad nelze ani představit, podrobný rozbor, proč právě tato muzika tolik

Ani samotní autoři sobotního odpoledního programu – Tonda Vrba a Martin Kuchyňka – určitě netušili, jak jejich pořad bude vypadat a jak dobře či špatně skončí. Tak trochu šlo totiž o experiment, oproti všem jiným pořadům na Horňáckých se v tomto mělo podstatně víc povídat než zpívat nebo tančovat. A přece jen existovaly obavy, jestli pozvaní hosté dokáží zaujmout „jen“ pouhým mluveným slovem. Veškeré obavy ale byly zbytečné! Tento druh pořadu nesmí chybět na programu Horňáckých ani za rok!

Důvody jsou především dva. První důvod: Dvojka Vrba – Kuchyňka je možná poněkud netypická moderátorská dvojice, ale jejich pohotový a zcela bezprostřední styl (zkusme ho nazvat, co na srdci, to na jazyku) nemá konkurenci. Druhý důvod: Samozřejmě samotní hosté, kteří lidem povídali rádi a zajímavě. A ještě bych mohl přidat třetí důvod: vesnické prostředí jednoho z velických domků, který je už léta opuštěný a který tento pořad hostil.

přitahuje, nechejme na jiný čas. Navíc, během tří dnů lze v programu najít vždy „taháky“, na které se ještě dlouho nezapomene. A i kdybychom je nenašli, ruku na srdce – na Horňácku by nám bylo dobře i bez programu.

Přesto by mě jako řadového návštěvníka zajímalo: Jak vlastně vzniká program Horňáckých? Jak se o něm rozhoduje? Jaké druhy pořadů mají šanci na život? Existuje něco ve stylu soutěže mezi náměty nebo jsou oslovení konkrétní autoři? A jak pak dopadá vyhodnocení pořadů? A ještě otázka z jiného „ranku“: Jsou Horňácké slavnosti důležité pro samotné Horňácko, a pokud ano, v čem především? A zaslouží si nějaké změny? A pokud, jaké?

Možná namítnete – zbytečné otázky. Vždyť, jak už jsem napsal, davy budou chodit program neprogram. Přesto jsem chtěl tyto černé (černé barvou) otázky vytisknout na bílý papír, protože cítím, že v zákulisí se

Sboreček žen z Lipova (doprovázený CM Petra Galečky) se začíná stávat dalším tahákem Horňáckých, v příštím čísle časopisu se dozvíte o tomto souboru více. Divácká kulisa při jejich vystoupení ale potvrdila, že mnozí návštěvníci slavností vědí o sborečku už hodně. Prostor vedle velického kostela byl přeplněný a diváci nadšení. Mimochodem, loni ženy zpívaly přímo v kostele, to si připravily program s duchovnějším tématem.

Pro zajímavost dodávám, že celý letošní pořad můžete slyšet na novém CD s názvem Láska opravdová.

Paní Anna Kománková si sice posteskla, že těch jejích oslav osmdesátin už bylo moc, ale k její cti slouží, že ani své setkání s vděčným publikem Horňáckých slavností nijak neošidila.

Co jiného k jejímu pátečnímu vystoupení říci více? Žádné množství slov by nestačilo, paní Kománková je osobnost celým svým životem. Tady na snímku je zachycena při přípravě na vystoupení s "majstrem" Martinem Hrbáčem jen několik minut předtím, než oba vešli na jeviště. Paní Kománkové byl věnován pořad, ve kterém si zazpívala také se "svým" ženským sborem z Javorníku.

o nich docela živě debatuje. Dokonce bych napsal, že se o odpovědi na ně vede spor, byť v tomto okamžiku přiznávám, že nevím, v čem především tento spor tkví. Můžu vám ale slíbit, že si jeho popis nechávám do některého z dalších čísel časopisu.

Za vůbec nejdůležitější ale považuji to, že Horňácké slavnosti stále existují, náměty na další pořady budou určitě také vznikat a hlavně – neustále je dost Horňáků, kteří mají vztah k tradicím i muzice. Existuje snad v této věci něco důležitějšího?

I proto bych chtěl na této dvoustraně připomenout na fotkách a popiscích některé programy z letošních

Cimbálová muzika mladých Kubíků právě vyhrává, zpívá Martin Čambal - jsme na vernisáži mladých výtvarníků z Horňácka v bývalém mlýně Antonína Nováka. Toto „nastěhování“ Horňáckých do nových míst a s novými nápady slavnostem hodně prospívá! Bohužel omezený prostor časopisu neumožňuje, abychom se výtvarníkům nyní věnovali podrobněji, ale určitě vás s nimi brzy seznámíme.

Horňáckých slavností. Zdaleka ne u všeho jsem byl, proto se omlouvám těm, o nichž tady zmínka nebude.

Jeden program z Horňáckých slavností jsem si nechal speciálně na následující

stranu číslo osm. Týká se pořadu "A ty svatý Antonínku aneb Horňáci na púti", který se dočkal u diváků velmi vstřícného přijetí.

Co ještě na konec článku napsat? Myslím, že letošní

Horňácké byly povedené a většina pořadů se dočkala diváckého uspokojení.

Osobně jsem na letošních slavnostech nabízel náš časopis a byla to zkušenost k nezaplacení. Člověk měl možnost "pokecat" s mnoha nynějšími čtenáři a snad i s některými budoucími čtenáři, což je vždycky ta nejlepší škola pro výběr dalších témat do našeho časopisu.

Radek Bartoníček

(Další fotografie ze slavností i z dalších míst Horňácka najdete na stránkách www.slovackoDNES.cz)

Na Horňáckých slavily kulatá výročí také dva známé soubory - Velička vznikla před čtyřiceti lety, Lipovjan před pětatřiceti (na snímku z letošních Horňáckých Jožiček Jagoš). S oběma soubory se určitě ještě v našem časopise setkáme, vždyť oba soubory jsou pro horňácký folklor nepostradatelné. Rád bych vám ještě doporučil výborné internetové stránky www.lipovjan.cz.

Antonínek na pódiu v minulosti...

Jak vypadal úspěšný pořad o pouti na Antonínku na Horňáckých slavnostech ...

A TY SVATÝ ANTONÍNKA ANEB HORŇÁCI NA PÚTI. Pořad s tímto názvem vyvolal u diváků na letošních Horňáckých slavnostech nadšení.
FOTO: RB

Jak se ten život lidský mění! Staletí patřily k našemu kraji pouti na sv. Antonínek. Byly to poutě pravidelné a proslulé, kolik jen „tetiček“ jsem slyšel, jak na ně vzpomínaly. Ale život jde dál, pouti zažíváme i nyní, stačí, když se podíváte na následující stránku z Děkovné pouti na sv. Antonínek z 31. srpna 2008. Jsou to už ale jiné pouti, tak jako je jiný náš život. Na této stránce bych ale rád vzpomněl dávné poutě a zejména pořad, který tyto poutě znamenitým způsobem připomněl. Pořad z letošních Horňáckých slavností s názvem A ty svatý Antonínku aneb Horňáci na púti.

Nejlepší pořad Horňáckých slavností!

Největší překvapení Horňáckých! A také nejlepší pořad! I tak by

mohlo znít „reklamní motto“ tohoto pořadu, který připravila paní Olga Floriánová s kolektivem spolupracovníků.

„Tak přesně vypadaly poutě na Antonínku!“ slyšel jsem od mnoha diváků. Před očima se jim odehrávalo něco, co ve skutečnosti už nemohou na Antonínku zažít. Ve dvou proudech přichází ke kapli procesí Horňáků v krojích, naplno zpívají duchovní písně, v čele kráčí kněz, který slouží vzápětí mši. Když přijdou na Antonínek, jsou pohlceni bezprostřední atmosférou zbožnosti a blízkosti mnoha známých. V každé chvíli se něco děje, trhovci nabízejí své zboží, děvka se o ně přetahují, ženské bez přestání klebetí a chlapi se to snaží všechno nějak vydržet.

Co na tom, že všechno je jen „jako“? Kaple sv. Antonínka je jen

dřevěná napodobenina (zdařilá), půdu poutního místa nahrazuje jeviště a atmosféra je výsledkem pečlivé přípravy.

Jenže toto vše se daří autorům i účinkujícím předvést výborným způsobem. Zatímco v pozadí jeviště neustává poutový ruch, v popředí následuje ve velkém tempu jedno vystoupení za druhým. Muzikanti se nestačí kolem cimbálu ani měnit, jednotlivá vystoupení nepostrádají pestrostí a u diváků je možné vidět stále větší nadšení.

Vynikající vystoupení muzikantů i tanečníků

Muzikanti, zpěváci i tanečníci by si zasloužili samostatnou pochvalu, kvůli nedostatku místa mi ale nezbývá, než vás odkázat na detailní rozpis vystoupení v programové knížce, která byla ke slavnostem vydána.

Rád bych alespoň podotkl, že i tento program ukázal, kolik šikovných lidí na Horňácku žije, jak jim koluje v krvi vztah k folkloru a co všechno můžou nabídnout – přestože třeba vystoupení na Horňáckých je pro mnohé jediným představením za celý rok. Vážení, byli jste skvělí a mnoha divákům jste připravili zážitek, na který hned tak nezapomenou! Věčná škoda, že takový zážitek je možné prožít jen jednou při sledování připraveného programu, a navíc jinde než na Antonínku.. Jenže budme vděční i za nynější antonínkovskou atmosféru. Vždyť není to tak trochu zázrak, že i v dnešní době - po čtyřicetileté éře nepřízně, pokusů známé místo vygumovat a nasázet kolem něj zákazy vjezdů – Antonínek stále ještě žije?

Radek Bartoníček

Pořad o sv. Antonínku právě začíná. Procesí míří kolem diváků na jeviště.
FOTO: RB

Jak se chodilo na Antonínek za mého mládí

V měsíci červnu jsme se jako děti těšili na tuto púť. Vzhledem k tomu, že procesí procházelo naší ulicí, kde na konci Antonínské ulice stojí socha, se před tímto svátkem uklízelo, musela být umytá okna, pozametané cesty a chodníky.

Poutníci ze vzdálených obcí často přespávali ve stodolách a přibytých, aby se ráno mohli připojit k procesí v Hluku. Šlo se polem, která byla tehdy jako pentle, z brázd vystrašeně vylétali koroptve, bažanti a zajáci.

Skřiváncí zpěv nad hlavami provázel naše putování. Za zpěvu, předříkávání litaní a modliteb cesta ubíhala a blížili jsme se k Tovaryšským studánkám a ke Smíchovu. Dle pověstí jsme naslouchali, zda neuslyšíme nárek a volání. Mezi lesíky se nám vynořovala kaple, cíl naší pouti.

Na cestu se do uzlíčku připravilo nějaké jídlo. Obvyčně vařená vejce, chleba a nějaká buchta. Na louce jsme se posilnili a napili vody ze zázračné studánky. Po slavnostní mši jsme běhali po různých atrakcích a stáncích. U jednoho stánku stála stará žena s planetami, na kterých běhaly myši. Tento stánek byl obklopen mladými lidmi. Do dnešního dne slyším její poutavé vyvolávání: „Ať sa páčí, má planeta, pre mládencou, pre ženy a dívky“ a myš vytáhla planetku, na které bylo osudné věštění.

Nejedna dívka prosila o šťastnou lásku a její prosba zněla: „Svatý Antoníčku, daj mi muža, nech by býl jaký býl, aj kdyby pil aj kdyby mě býl, enom kdyby býl“.

... a Antonínek ve skutečnosti dnes

... a jak vypadala letošní srpnová Děkovná pouť dožínková

Jak vypadaly v minulosti poutě na Antonínek, jste si mohli přečíst na předcházející straně – ať už v článku o pořadu na Horňáckých slavnostech, nebo ve vzpomínce paní Emilie Morozové dole na stránce.

Ale jaká je dnešní realita? Jak vypadala například zatím poslední pouť v neděli 31. srpna 2008, děkovná pouť dožínková, spojená s krojovaným procesím? Popsat ji detailně by znamenalo věnovat jí několik stránek a desítky tisíc slov. Proto jenom stručně.

Jak je to s dožínkovou poutí? Začneme od konce. Vám, kteří máte vztah k víře a nebyli jste na místě, bych ten pohled přál. Několik tisíc lidí, mezi nimi desítky krojovaných, pod oltářem řada darů k obětování (ano, tolik tady snad nikdy nebylo). A další přinesly krojované páry z obcí v okolí poutního místa.

Předtím ještě dlouhé procesí z Blatnice pod sv. Antonínkem, napočítal jsem téměř tři sta poutníků, z toho téměř sto krojovaných.

Když hlavní host pouti P. Leoš Ryška na začátku mše přede všemi přiznává, že je trošku nespůsobilý, nedivím se mu. Je-li Bůh nad námi, z takového setkání musel mít radost hodně velkou. Před takovým shromážděním P. Ryška stěžl někdy kázal, tolik krojovaných na Antonínku navíc už dlouho nebylo. A jelikož je mimo jiné ředitelem křesťanské televize Noe, hned bych mu do-

poručil, aby sem k Antonínku někdy brzy vyslal svůj televizní štáb. Diváci televize Noe by se možná divili, jak může vypadat život „někde“ na Slovensku u hranic se Slovenskem.

Tradice tak, jak byly dřív

Jenže. A teď, prosím, neberte následující poznámku ve zlém. Takové setkání je možné nejen díky víře lidí a samotnému kouzlu místa, ale v mnohém také díky výborné organizační přípravě a péči blatnického faráře P. Zdeňka Stodůlky.

Když si povídám s lidmi, zjišťuji, že nemálo jich přichází v kroji, protože to tak bylo organizačně domluveno. „Zavolali nám, jestli bychom nešli a nevzali také ně-

jaký dar,“ slyšel jsem odpovědi. I proto při jiných poutích na Antonínku uvidíte tak málo krojovaných. Když „někdo nezavolá“, mnoho krojovaných nepřijde.

Při nynější děkovné pouti je ale potěšitelné, že krojování zástupci obcí i „běžní“ lidé mají k víře a tradicím většinou blízko. Třeba Radek Valášek z Blatnice, který šel v procesí od kostela na Antonínek společně se svým šestiletým synem Honzíkem. „Máme plné vinohrady, plné sklepy, musíme aj někdy poděkovat, nemůžeme chtít pořád jenom dostávat,“ říká mi, když se ho ptám, proč sebe i syna nastrojil do kroje a vydal se takto na cestu.

A mimochodem - kromě Blatnice vyšlo menší procesí i z Ostrožské Lhoty.

Ze slov jedné z hlavních organizátorek Jarmily Hruškové vyplývá, že právě na takových poutních jim záleží nejvíce. „Snažíme se obnovit tradice, aby to bylo jako dřív. Mši chápeme jako skutečnou oběť, proto přinášíme dary a chceme, aby si je zástupci obcí sami připravili a tím vyjádřili své poděkování za úrodu,“ vysvětluje starostka Blatničky a také členka výboru Matice svatoantonínské. Tolik tedy stručné svědectví z dnů velmi nedávných. Ze setkání, které snad má stále sílu dělat člověka lepším a pokornějším.

Radek Bartoníček

(Další fotky z poutí najdete na www.slovackoDNES.cz)

Každý si vyprošoval od našeho slováckého patrona to, co nejvíc potřeboval. Také při ztrátě něčeho byl Antoníček žádán o šťastný nálezk. Stánky, které plnil turecký med, perníková srdce, která měla různé nápisy a nejedna dívka byla obdařena od svého milého tímto srdcem. Z vyprávění mojí maminky vím, že si taky z pouti přinesla srdce od budoucího manžela a na něm napsáno: „Za rande“. Po příchodu domů babička jak to uviděla, náčeňový věcheť už létal po maminčině hlavě. „Já ti dám randu“. Co by asi řikala na dnešní uvolněnost, nelze ani domyslet. Jiná doba, jiný mrav.

Dneska nám zůstávají jen krásné vzpomínky, čas nás posunul do let problémů a na púť se již vozíme auty. Polní cesty jsou rozorány, vyšlapané chodníčky zarostené. A tak dáváme přednost pohodlíčku, ale za tebou svatý Antoníčku se vždy rádi vracíme a s chutí zpíváme „Na blatnické hoře, krásná bílá růže“.

Odkaz našich předků si zachováváme a vracíme se na místa, kde naši předci s láskou a horlivostí uctívali našeho patrona – sv. Antonína.

Emilie Morozová, Hluk

Na pouti...

Radek Valášek z Blatnice pod sv. Antonínkem šel v procesi se svým šestiletým synem Honzou. Když jsem se ho zeptal, proč jde takto v průvodu, uslyšel jsem tuto odpověď: „Máme plné vinohrady, plné sklepy, musíme aj někdy poděkovat, nemožeme chtít pořád jenom dostávat nové a nové dary a nejt ani poděkovat.“ Valáškoví mají v Blatnici řeznictví, Radek Valášek pracuje u svého otce a do kostela chodí pravidelně. „Třeba lidi časem dojdú na to, že životní styl nejsú jenom počítače, zábavy, peníze. Nejde všeco kúpit, dnešní doba je bohužel uspěchaná, rychlá, to víme všeci. Je dobré sa občas zastavit, otočit sa za sebe a podívat sa, co vlastně na tom světě dělám,“ pokračoval ve svém povídání.

Tyto dvě ženy přijely z Vacenovic – mimochodem, z Vacenovic přijel celý autobus. Jedna z žen mi říkala, co jí povídala v mládí její stařenka: „Děvčico, pod' se mnú, chceš-li mnět dobrého muža, každý rok sa mosíš modlit u sv. Antonínka a od ti ho dá.“ Samozřejmě jsem se zeptal, jestli dal. „Dobrého muža sem dostala, protože mám pět synů a dvě dcery,“ odpověděla mi paní Marie Šimečková (ta vpravo. Také druhé paní jsem se s dovolením zeptal, za co se jezdila či jezdí k sv. Antonínku modlit. „Já sem jezdím s poděkováním a také s prosbú o podporu našich novomanželů do jejich nového života. Prosím také o zdraví a Boží požehnání celé rodině,“ řekla mi paní Marie Koutná.

Hlavním hostem letošní pouti byl P. Leoš Ryška (to je ten druhý zleva), který je známý především tím, že je ředitelem křesťanské televize Noe. Ze Slovácka musel odjíždět spokojený, nevím, jestli někdy kázal před tak velkým a pozorným shromážděním lidí jako na Antonínku. Navíc si odvezl pro svou televizi 60 tisíc korun jako dar ze sbírek na Antonínku. A jak jsem pozoroval po mši, získal si do budoucnosti také řadu drobnějších „sponzorů“, bylo vidět, že na Slovácku má Noe hodně diváků.

Tak to jsou novomanželé Halodovi z Polešovic. Přestože náš časopis u nich není k dostání, znali ho a velmi si ho pochvalovali. Ke krojům i k víře mají velmi blízký vztah, což bylo cítit z řady jejich slov. Do Blatnice, odkud vycházelo procesí, přijeli hned první, při mši rovněž nesli jeden z obětních darů. Zvali mě k nim do Polešovic a mluvili o tom, že o hodech jde tady v krojích až dvě stě lidí. Mladá paní Halodová je v Orlu a dělá pěkný Zpravodaj župy Velehradské, který mi hned darovala. V něm jsem si přečetl mnoho zajímavých informací, byl jsem překvapený, kolik se toho v této župě děje a jak málo z toho se objeví například v médiích.

Text a foto: RB

Tradice Ostroh jdou do „boje“. Samostatně!

Je to informace zcela aktuální, která přišla až po uzávěrce tohoto vydání časopisu. Jelikož ale stojí rozhodně za pozornost, dáváme ji ještě čtenářům k dispozici.

Lidové tradice a řemesla UHERSKÝ OSTROH

V unikátním projektu Tradic Slovácka, ve kterém spojil sílu Uherský Ostroh a Blatnička, nastává výrazná změna. Obě místa pojedou podstatně více na „vlastní triko“. Jednoznačně to vyplývá z nejnovějšího usnesení radních Uherského Ostrohu, kteří pro „svou“ dílnu u zámku už schválili nový název - Lidové tradice a řemesla. Celý postup mají schválit ještě zastupitelé, ale to bude podle všeho spíše formalita. Ať byla situace Tradic Slovácka jakákoliv, z Uherského Ostrohu bylo mnohokrát slyšet, že chtějí raději pokračovat samostatně - což se nyní také stává.

Tato tendence byla patrná mnohdy i ve slovech starosty Uherského Ostrohu Vlastimila Vaňka, který dával často najevo nespokojenost se situací dosavadního projektu.

Několikrát naznačoval, že nemá možnost příliš ovlivňovat dění v celých Tradicích a proto se stále více soustřeďoval na samotnou dílnu v Uherském Ostrohu. „Jsem přesvědčený, že nejnovější vývoj povede ke zlepšení situace, toto rozdělení bylo nejlepším možným řešením,“ říká starosta.

Nový název. Nové logo.

Dílny v Uherském Ostrohu přitom „pádí“ do nového období s pořádnou silou. Už vznikají zcela nové internetové stránky a také se vyrábí úplně nové propagační materiály. Samozřejmě s novým názvem i novým

Zaměstnankyně krojované dílny v Uherském Ostrohu. Také na jejich zručnosti záleží, jak se bude dílně v nové situaci dařit.

FOTO: RB

logem. A také s velkou vírou, že v novém období se jim bude dařit co nejlépe.

Pokud jsem v titulku použil slovo „boj“, šlo pochopitelně o nadsázku. Švadleny z krojových dílen ale boj určitě čeká, bude to boj o zákazníka, který bohužel nepřihlíží při objednání zakázky nad tím, že dílny v Uherském Ostrohu (a také Blatničce) mají svůj velký smysl a každá zakázka jim velmi pomůže - a pokud zaniknou, bude to obrovská škoda. Mnozí lidé si zatím šíjí kroje spíše „podomácku“, což pochopitelně vzhledem k neplacení různých poplatů vyjde levněji než v „oficiálních“ dílnách.

Problémy jsou, ale projekt má smysl

Přesto všechno nebyl určitě projekt Tradic Slovácka špatný, je dobře, že získal podporu evropských peněz a začal také fungovat. Postupně se ale ukazovalo, že společné řízení dvou dílen se příliš nezamlouvá ani Blatničce ani Uherskému Ostrohu. Pátrat po důvodech by vyžadovalo možná spíše detektivní práci, každopádně dílny v Blatničce měly mnohem větší propagaci a vědělo se o nich široko daleko. Že existují problémy, věděly nejdříve jen ti nejasověnější, postupně se ale o nich začalo mluvit stále hlasitěji. Pro zákazníky by ale měla být podstatná tato informace: dílny v Uherském Ostrohu a Blatničce nadále existují, ženy v nich pracují a jsou připraveny přijímat další zakázky.

Pokud bych mluvil jen o Uherském Ostrohu (protože o něm je tento článek), považuji osobně za nejdůležitější, že v ostrožských dílnách pracují ženy, které mají ke krojům a jejich udržování hodně blízký vztah - alespoň s takovým pocitem jsem odcházel při nedávné návštěvě. Pokud tento pocit dílny neopustí (a samozřejmě, pokud bude dost zákazníků), nemusel by unikání projekt, podporovaný evropskými penězi, končit s dluhy a s roztrpčením.

Aktuální propagační materiál Ostrožské krojové dílny. Ten dokazuje, že dílna půjde vlastní cestou s novou značkou a názvem

Radek Bartoníček

Kněz musí lidem sloužit

Rozhovor s mužem, který z Polska zamířil na Ostrožsko a Hornácko

P. Norbert patří ke kněžům, kteří dokáží "rozhybat" život v místech, kam přicházejí. Zkuste se zeptat někoho, kdo žije v Boršicích u Blatnice, na Suchově nebo na

Co jste udělal jako vůbec první věc, když jste se dozvěděl, že půjdete do Boršic?

Podíval se do mapy.

Všude cítím snahu pomáhat lidem a vytvářet společné dílo. Každý na svém poli, ale společně. To pro mě byla novinka.

nepomohl. Ať už po finanční nebo duchovní stránce. Za dlouhá léta tam už byly skupinky lidí, které se kolem farnosti angažovaly. Oni to brali jako určitou samozřejmost, jejich vztah k víře byl hodně silný a podle toho vypadala i jejich pomoc farnosti...

A tady?

Neřekl bych, že lidé tady nejsou ochotní, to určitě ne. Jen možná neměli příležitost se víc angažovat. Možná, nevím. Snažím se, aby aktivita farnosti byla větší, potřebuji ale pomoc věřících, protože mám na starosti tři farnosti. Předpokládám, že se snažíte tento stav postupně měnit.

Na Slovensku nejsou lidé proti kněžům

Co se vám podařilo za uplynulé měsíce?

Já jsem optimista. Myslím, že se mi už podařilo udělat spoustu věcí.

Nové Lhotě, kde všude tento kněz působí. Uslyšíte, jak zajímavé jeho mši jsou, jak dokáže přivést k farnosti mladé lidi, do kolika různých aktivit se pouští. Na jeho řeči byste přitom ani nepoznali, že nepochází z Čech ani z Moravy, do dřívějšího Československa přišel v roce 1991 z rodného Polska.

V Boršicích u Blatnice působíte necelé dva roky. Jak jste se tu vůbec ocitl?

Po třech letech jsem se vrátil z USA, odjel domů k rodičům a necelé dva týdny čekal, kam budu vyslán. To je v kompetenci mého představeného, arcibiskupa, ten rozhoduje, kde je konkrétní potřeba a kam by kněz měl jít.

A když jste potom přijel, jaké byly první pocity?

Když někam přicházím, říkám si, že všude jsou lidé, kteří budou potřebovat doprovázení na duchovní cestě. Nikam nikdy nepřicházím s nějakými předsudky, беру to tak, jak to je. Ale nějaký „základní“ pocit jste asi měl... V dobrém slova smyslu jsem především cítil takovou zvláštní koexistenci mezi farností a obcí.

Tedy, že si radnice a kněz vycházejí vstříc?

Ano, tady cítím, že si s vedením obce rozumíme, uvědomujeme si, že je to ve prospěch celého společenství. A nejedná se jen o Boršice u Blatnice, jde také o další místa Slovácka, třeba Novou Lhotu nebo Suchov.

Čekal bych, že jste podobný soulad zažil už na Zlínsku, kde jste působil před odchodem do USA...

Působil jsem ve Štípkě, která spadala pod město Zlín, moc se mi tam líbilo, ale malé obce na Slovensku jsou něco jiného. Tady se dělá všechno nějak dohromady, kultura, společenský život, různé oslavy, všechno je společné, vzájemně si opravdu rozumíme. Byť samozřejmě duchovní život lidí je tady možná trochu jiný než předtím na Valašsku.

V čem?

Když jsem přišel sem, viděl jsem, že samotná aktivita věřících a farnosti není příliš velká. To je ale tím, že na Valašsku, kde jsem působil dříve, byli věřící nuceni pomáhat si sami, protože jim nikdo jiný

Existuje něco jako sen, ve kterém si představujete, že by farnosti ve třech obcích žily?

Nepřišel jsem zakládat úplně nové věci, spíš bych chtěl navázat na to, co tady je. Každá dobrá rodina se snaží navázat na kořeny, ale zároveň se dívá do budoucnosti, co by se dalo ve společném domě vylepšit. Podobně se snažím postupovat i já. Chci se dívat, co by bylo možné v dané situaci udělat.

A co by to mělo být?

Jelikož žádný kněz nemá záruku, že tady bude na doživotí, určitě by bylo dobré, aby samotní lidé začali pociťovat větší zodpovědnost za svou komunitu, kostel a faru, aby se tady vytvořily skupiny, které si práci rozdělí. A pokud cítí zodpovědnost, budou spolu s knězem tvořit farnost, aby

se tu duchovní život rozvíjel. Samozřejmě je kněz důležitý, ale nemělo by až tak moc záležet na tom, jaký kněz tady bude. Záležet bude hlavně na tom, jak aktivní lidé tady budou žít.

Jak moc je těžké v dnešní době takové lidi kolem sebe soustředit?

Jsem tady ještě příliš krátce, ale mám radost například z toho, že se nám podařilo sehnat lidi, kteří se stali kostelníky. A když řeknu, že se nám podařilo sehnat čtyři lidi, považuji to za obdivuhodné, vždyť kostelník se musí starat o mnoho věcí. Jsem také rád, že jsou lidé, kteří se starají o výzdobu kostela, radost mám i z toho, že se nám začalo dařit dělat společné dětské bohoslužby.

Myslíte, že jste na začátku svých snah?

Samozřejmě.

Myslel jsem si, že bohatý život kolem farností je na Slovácku samozřejmostí...

Tak to zatím nefunguje. Boršice nemají například takové zázemí, kde by se mohly scházet děti. Nebo také dospělí.

Omlouvám se, ale vaše fara se mi zdá docela velká. Tady by místo nebylo?

Je velká, ale nepraktická. Opravdu bych byl rád, kdyby to šlo, ale nejde to. Bylo by obtížné tady bydlet a zároveň používat jako místo pro schůzky.

Jaký je vlastně vztah v Boršicích a okolí k víře? Víím, že to nelze zdaleka poměřovat počtem lidí v kostele, ale přesto se zeptám - jak moc lidí tam chodí?

To vám můžu říci přesně, protože když jsem přišel, tak jsem je počítal. Každým rokem totiž posíláme do Olomouce na arcibiskupství výkaz duchovních úkonů i hospodaření. To mě inspirovalo k tomu, že jsem jednu neděli návštěvníky kostela spočítal.

A výsledek?

V Boršicích za sobotu večer a neděli ráno 215 lidí, v neděli v Suchově 116 lidí a na Nové Lhotě 180 lidí.

Co z těchto čísel vyplývá? Dá se k nim připojit nějaký komentář?

Bránil bych se tomu, abych je nějak komentoval. Samozřejmě, čísla jsou důležitá, ale cokoliv z nich vyvozovat je velice těžké. Spousta lidí, co chodí do kostela jen příležitostně, vám neřekne, že jsou nevěřící. Navíc řada lidí do kostela často nechodí, a přesto vám řeknou, že jsou věřící. Já považuji za nejdůležitější to, že v našem regionu nejsou lidé apriori proti víře, v mnohých je duchovno nějakým způsobem zakořeněné.

Říká se, že Slovácko je poslední místo v České republice, kde je ten vztah ještě poměrně silný. Je to tak, není to tak?

Obecně si myslím, že na Slovácku je potenciál k duchovnímu životu. Jak už jsem říkal, lidé tady nejsou vůči víře negativní. I když třeba do kostela mnozí nechodí, neznamená to, že odmítají Boha nebo určité duchovno. Myslím, že v nich dřímá určité semínko, na které je možné navázat. Žádný kněz na Slovácku nemůže říci, že by byla proti němu většina lidí v místě,

kde působí. Myslím, že takový negativní postoj vůči farářům nikde na Slovácku neexistuje. Naopak, kněz se těší autoritě. Z toho je cítit, že lidé ve svém nitru něco mají, a to by chtělo rozvinout.

A proč jich podle vás nechodí například více do kostela?

Těch důvodů bude asi strašně moc. Jedním z hlavních je určitě to, že mnozí dnešní mladí lidé nebyli rodiči k víře vedeni. Já také nevím, kde bych byl já, kdybych neměl to plus, že mám věřící rodinu a věřící zázemí. Já to proto mladým lidem nemohu vyčítat. Ale opět, myslím, že je tady potenciál, mladí lidé nežijí s předsudkem, že všechno, co je spojeno s církví, je špatné.

Občas slyším názor, že ten a ten chodí sice do kostela, ale svým chováním rozhodně životem věřícího nežije...

Určitě by bylo dobré, aby si lidé více uvědomili, proč do kostela chodí, že tam chodí hlavně kvůli Pánu Bohu, a ne proto, že jde zrovna soused, nebo že by mě někdo pomluvil. I když určitě i takoví lidé jsou, zejména tam, kde se všichni znají a funguje tendence příliš nevybočovat. V dnešní době

ale možná už ani toto moc neplatí, život se mění, dnes je bohužel tendence spíš do kostela nechodit. Ale jsem moc rád, že tady na Slovácku je například docela silný vztah k tradicím. Těší mě, že někteří mladí lidé nemají problém obléci se do krojů, je například nemyslitelné, že bez krojů byly například hody nebo první svaté přijímání. Na Valašsku se mi nikdy nepodařilo, aby šly děti v kroji.

Nevymizí nakonec víra? Absolutně ne.

Zaujalo mě, když jste při mši najednou poodstoupil od oltáře a začal si s věřícími povídat, a dokonce se ptát i na některé věci z bible. To je tady hodně neobvyklé...

Říkám tomu dialogované kázání. Často jsem měl totiž pocit, že když kněz promlouvá k lidem jen od pultíku, kde se čtou čtení z bible, může nastat určitá bariéra, že lidé přestanou vnímat. A jeden ze způsobů, jak tomuto předejít, je ten, že si jdu za nimi vlastně povídat.

Kde jste to viděl?

Naučily mě to děti, když jsem jako novokněz začal mít dětské

bohoslužby. Během nich je těžké udržet pozornost tím, že budete stát na jednom místě. A viděl jsem to také v USA. Ale nedělal to stále, je to dost náročné. Občas lidé na vaše otázky nedokázali odpovědět.

Určitě je toto ale dobrý způsob, jak se dozvědět mnoho nového... Samozřejmě. Myslím, že se u spousty lidí jejich náboženské vzdělání zastavilo v dětském kočárku nebo v prvních letech. Někdy mají dětské představy o víře, i když jsou dospělí. Nelze ale přece milovat něco, co neznám.

Já bych měl obavu, že se mě na něco zeptáte, a já to nebudu vědět.

Nemůže se stát, že lidé ze strachu před ostudou přestanou na vaše mše chodit? Já se nikdy neptám nikoho přímo, otázku dávám všem shromážděným. A nikdy nikoho přímo nenutím, aby odpověděl. To je, myslím, velice důležité. A i když bude odpověď špatná, je důležité lidi neshodit, spíš je pochválit za odvahu, že se pokusili odpovědět.

Kardinálovi bych neradil

Dovolte mi jednu „kacířskou“ otázku. Nebojíte se, že čím více budou někteří věřící vzděláni, tím více budou o své víře pochybovat?

Vůbec ne. Já jsem přesvědčený, že čím lépe budou znát Písmo svaté, tím víc se jim otevrou oči, a tím pevněji bude jejich víra zakotvena.

A nemáte ani obavu, že se víra postupně ze života lidí vytratí?

Absolutně ne. Pokud Evropa a celý svět spějí k ještě většímu modernímu životu, já se této doby nebojím. Protože i moderní doba má spoustu možností nabídnout věřícímu člověku, aby svou víru rozvíjel. Viděl jsem to v Americe, kde se mnozí lidé mají hodně dobře, a přitom jejich víra je neobyčejně silná. Přesto je nepochybné, že věřících ubývá.

Čím si to vysvětlujete?

(dlouhé mlčení) To je těžká otázka. Proč tomu tak je? Kdybychom znali přesněji důvody, tak by se nám dařilo, aby věřících neubývalo.

Ale ubývá vůbec věřících?

(opět následuje dlouhé mlčení) Je otázkou, co je posláním kněze, jestli má přemýšlet nad úbytkem věřících nebo se má snažit nabízet lidem pomoc. Kněz má ze všeho nejvíce sloužit lidem a ukazovat jim i jiné hodnoty, než nabízí tento svět. Nevím, co víc bych vám na vaši otázku odpověděl. *(úsměv)*

Vidíte, a já si myslel, že kněz

přemýšlí nad úbytkem věřících každý týden.

Samozřejmě, každý by rád viděl výsledky své práce. Pokud něco děláte a nevidíte aspoň nějaké výsledky - a tím nejjednodušším výsledkem je, že najednou budete mít v kostele místo sto lidí třeba dvě stě - tak nejste moc rád.

Vy nad tím ale takto nepřemýšlíte.

Ne.

To je zajímavé.

Myslím, že důležitým posláním kněze je vést lidi k Bohu a nečekat hned na nějaké konkrétní výsledky. Dám příklad z farnosti ze Štípy. To byla farnost, která byla údajně za totality ničena. Když tam nastoupil v roce 1970 kněz Otakar Pilucha, tak duchovně byla ta farnost zdevastovaná. Z vyprávění lidí vím, že tento kněz byl skutečný dříc, po duchovní i fyzické stránce. Ten kněz zemřel někdy v roce 1994 a neměl možnost vidět výsledky své práce. Ty se

kněz Ipět na číslech, může být nešťastný a dá to lidem pocítit. Pokud si dám za úkol, že po pěti letech budou v kostele čtyři stovky lidí, a ono jich tam nebude, budu si zbytečně říkat, že tady působím a nic.

Co by měla církev dělat jinak, aby vztah lidí k víře byl silnější? A může vůbec církev něco pro to dělat?

Myslím si, že lidé mají spoustu předsudků vůči církvi. Říká se, že bez modlitby, bez Boží pomoci a bez Božího požehnání marné lidské namáhání. Ale také se říká, člověče, přičiň se, a Pán Bůh ti požehná. Já se snažím v lidech tyto předsudky vůči církvi odbourávat.

Jaké jsou to podle vás předsudky?

Tyto předsudky mají kořeny v historii, ať už jsou spojeny s mistrem Janem Husem nebo s tím, že katolická víra byla v mysli lidí spojena s habsburskou monarchií. Stejný předsudek je, že církev lpí na majetcích. Ale je otázka, jestli my jako církev máme možnost uvést tyto předsudky na pravou míru. Navíc je jen málo médií, které se snaží objektivně popisovat dění v církvi, spíše se snaží církev zesměšnit.

Můžete v tomto "boji" proti rosudkům dělat například více kardinál nebo arcibiskupové? Co byste jim poradil?

Nevím, co bych jim radil. Já si těžko dovedu představit, co bych dělal, kdybych byl například na místě Otce arcibiskupa. Ale mám důvěru, že to, co dělá, dělá ve svém svědomí dobře a poctivě. A to mi stačí. Já se snažím také ve svém svědomí dělat na tom úseku, který mi je dán, poctivě svou službu. A pokud by to dělal každý, bylo by to dobře.

Děkuji za rozhovor.

Radek Bartoníček

(Celé znění rozhovoru najdete na www.slovackoDNES.cz)

Byl to můj sen

Petr Miško se nakonec k vytouženému zahradnictví u veselského zámku dostal

Můžete mi posílat jiné tipy, ale já považuji za jedno z nejpěknějších míst našeho mikroregionu toto místo: celé okolí zámku ve Veselí nad Moravou, s krásným parkem, Baťovým kanálem a Zámeckým zahradnictvím, které patřilo v době svého vzniku v 19. století k nejkrásnějším široko daleko.

Petr Miško má se zahradnictvím velké plány. Rád by vrátil zahradnictví zašlou slávu, kterou zažívalo v době, kdy patřilo se zámek a parkem šlechtickému rodu Chorinských. FOTO: RB

I proto mě nesmírně zajímá, jaká budoucnost toto místa čeká, co bude s některými okolními pozemky, včetně právě zahradnictví, které získala od radnice do pronájmu na třicet let společnost, vlastníci už zámek.

Pojďme se tedy podívat, co se vlastně děje v zahradnictví, které ještě nedávno spravovaly Služby města Veselí nad Moravou. A hned na úvod přijměte nejdůležitější sdělení – vládne tady muž jménem Petr Miško z Petrova, který má zahradnictví na tři roky v pronájmu. Zatím na tři roky.

Můžete ho sledovat, když si „hraje“ s kytkami, rostlinami a různými stromky, můžete ho poslouchat, když o tomto všem povídá, můžete ho pozorovat, když toto všechno nabízí zákazníkům - například nyní jdou nejvíce na odbyt macešky, vřesy nebo dřevinky. V každé této činnosti

je patrné, jak ho tato práce velmi baví. A s podobnou chutí pracuje také jeho spolupracovnice paní Helena Frýdková.

„Mít zahradnictví byl můj sen. A zejména takové historicky zajímavé zahradnictví,“ přiznává. Když mluví o svém životě, zdá se vám logické, že tento čtyřiačtyřicetiletý chlapík se točí právě kolem kytek.

Ke všemu, co roste, ale také například k drobnému zvířectvu, získal vztah už dávno, už když jako malý kluk jezdil s otcem na motorce na vyhlášenou burzu do Uherského Hradiště. Po škole se odešel učit zahradníkem a zahradnictví se také věnoval.

Posledních čtrnáct let pracoval ve veselských službách, a měl právě na starosti zámecký park a zahradnictví. Když se vedení města rozhodlo zahradnictví dlouhodobě pronajmout, okamžitě se přihlásil – město

se ale rozhodlo pronajmout zahradnictví právě společnosti, která má zámek. Sešel se tedy se zástupkyní společnosti Jelenou Štěrbovou a dohodli se na pronájmu.

Když se Petra Miška zeptáte, proč má rád vše kolem zahradnictví, odpověď je stručná. „Kvůli

pestrosti. Všechno je neustále pestré, neustále se něco děje.“ Při procházce po jeho „rajónu“ je vidět, že se snaží dělat hodně pro to, aby zahradnictví vrátil dávno zašlou slávu. Ve sklenících i venku v rozlehlých pařeništích a záhoncích má spoustu rostlin i stromků a tvrdí, že ten pravý „rozkvět“ teprve přijde. „Mým cílem je, aby tady lidé našli skutečně všechno, co v zahradnictví hledají,“ prohlašuje. „Teď jsem na začátku. Mám spoustu plánů a těší mě, když sem chodí například někteří starší lidé a vzpomínají, jak krásně zahradnictví, když patřilo hraběti Chorinskému.“

O penězích jsme se při našem setkání moc nebavili, ale bylo patrné, že podnikat dnes takto v zahradnictví není vůbec jednoduché. „Tato zima rozhodne. Pokud vydržíme do jara, věřím, že se mi podaří mé plány naplnit,“ zněla slova na rozloučení.

Co by se stalo v opačném případě nevím. Každopádně, pokud by zahradnictví (v němž je také památkově chráněný objekt s jezírkem) zaniklo, přišlo by Veselí o jedno z nejzajímavějších míst.

Zámecké zahradnictví patřilo v době svého vzniku k unikátním místům. Byla by velká škoda, kdyby zaniklo. Veselané by měli pozorně sledovat, co se bude dít se zámek a jeho okolím.

Příběh naší babičky

Hlucké bohatství – kroje a jejich „opatrovatelky“. Přečtěte si příběh jedné z nich.

Dolňácké slavnosti v Hluku jsou už minulostí, a na ty další si budeme muset počkat zase tři roky, přesto bych se k nim ještě rád vrátil. Chtěl bych se zmínit o něčem, co dělá Hluk Hlukem a zajišťuje mu stále ještě pověst jednoho z nejzajímavějších míst Slovácka.

Bylo to patrně i na letošních slavnostech. Když v neděli vyšel do ulic krojovaný Hluk, bylo vidět, kolik lidí tady má blízký vztah ke krojům, kolik existuje tetiček a babiček, které o ně pečují, samy je nosí nebo se snaží, aby je nosili jejich blízcí. Kdoví, co bude, až tato generace odejde – a zdaleka nejde jen o osud krojů.

Příběhů těchto žen byste našli v Hluku hned několik, za všechny bych ale chtěl otisknout příběh babičky Kotačkové, psaný její vnučkou Janou Pilátovou, rozenou Lopatovou.

Naše korespondence začala psaním, které po slavnostech adresovala paní Lopatová společně s fotografiemi krojovaných starostovi Hluku Janu Šimčíkovi.

Vážený pane starosto,

Dolňácké slavnosti skončily, ale ve mně tato událost pořád doznívá.

Množství a krása krojů, zpěv, hudba, celá ta atmosféra. Pro nás doma byly tyto slavnosti obzvlášť nezapomenutelné, jednak tím, že jsme už ráno zdobili dva koně u Kotačků, jednak proto, že se do kroje oblékl rekordní počet lidí, a že pomyslné žezlo příprav se od naší babičky - paní Kotačkové, přesunulo k mojí mamince - Helce Lopatové.

Nemohli jsme se ani pořádkem seřadit a následně spočítat, ale podařilo se a dopočítali jsme se úžasného čísla 18 lidí. Fotky z oblékání a příprav jsou sice nepublikovatelné, ale dýchá z nich úžasná atmosféra, proto Vám posílám alespoň společné foto naší rodiny Lopatových.

Po tomto dopise jsem požádal paní Pilátovou – Lopatovou, zda by mi nenapsala o jejich babičce. A vzniklo následující milé psaní.

Babička a dědeček Kotačovi měli čtyři děti - Marii, Staňu, Helenu a Vaška. Helena je moje maminka. Každý už máme své děti, takže babička má osm vnuků a deset pravnuků. I když v Hluku žije jen menší část a zbytek je rozestý nejen po okrese, ale i po světě, dokonce v Británii a USA, jedno máme všichni společné - rádi se do Hluku vracíme a milujeme naši babičku.

Někdy jí říkáme Matka rodu, protože si uvědomujeme, že bez ní bychom tu dneska nebyli. Nedá se ani popsat, jak je obětavá. To slovo ji naprosto vystihuje. Přestože měla těžký život plný dřiny, málo peněz, nemocné rodiče, nemocného manžela (mého dědu), o kterého se starala sedm let v těžké nemoci až do jeho smrti, sama velmi nemocná,

vždycky byla ještě ochotná hlídat nám děti, vnuky, pravnuky. Ještě dnes si s nimi zpívá, hraje, vypráví pohádky.

I když má přece jen už svůj věk a nevyhnuly se jí ani problémy, není dne, kdy by se u ní někdo nezastavil. Na svůj věk je neobyčejně bystrá, a pokud má pocit, že těch návštěv měla za ten den málo, klidně si zavolá, aby se poptala, jak se máme. A jedenkrát za měsíc si spočítá časový posun, a zavolá vnukovi do USA. Což je naprosto úžasné. Letos jí bylo 82 let. Určitě bych neměla zapomenout na její pevnou víru v Boha, která jí pomohla všechny problémy překonat.

Kromě naší rodiny je babička velmi populární v holandské komunitě. Její syn (můj strýc Stanislav) s manželkou vedou camping na Babí Hoře, který z velké části navštěvují holandské turisty. Svým přístupem a vytvořením téměř domácí atmosféry kempu si zajistili stálou holandskou klientelu, která si Hluk a okolí zamilovala. A to dokonce tak, že před šesti lety se jedna nesezdaná dvojice s dětmi rozhodla, že v Hluku uspořádají svatbu. A to ne ledajakou, ale v hluckých krojích. O pomoc byla požádána právě naše babička, která připravila kroje nejen pro nevěstu a ženicha, ale i pro jejich děti. Od té doby se zapsala do povědomí Holanďanů jako „mama Stani“. Když měla nedávno svátek, přišlo jí popřát mimo jiné 22 hostů z Holandska.

Rodina kolem babičky Šuránkové při letošních Dolňáckých slavnostech v Hlukuslavnostech..

Dědeček Matouš - její manžel, zemřel už před lety, s babičkou se měli velmi rádi. Dědeček hrál celý život v dechovce na heligon, takže odtud všichni získali vztah k hudbě, lidovým písničkám a krojům. Dědeček byl také velice obětavý, co se týká veřejného života, divadla, nebo pomoci druhým na stavbě - byl tesařem. A také má velký podíl na soudružnosti rodiny, i když už nežije. Pochází ze čtyř sourozenců - on, jeho bratři František zvaný

Fanyn, Jan a sestra Marie. Jedenkrát za rok se scházíme s rodinnými příslušníky těchto větví, buď děláme rodinné kuželky, nebo jako loni jsme měli odpoledne na Babí hoře, kde jsme hráli petang i kuličky, opékali a zpívali. Schází se nás kolem padesáti. Udržujeme tak rodinné vztahy, vzpomínáme na naše předky a skvěle si to užíváme.

Nikdy jsem si neuvědomovala, jak moc je pro mě rodina důležitá. Musela jsem z Hluku odejít, abych pochopila, jak velké mám štěstí, že do takové rodiny patřím. Můj život je už jinde a je úplně jiný, než jsem žila v Hluku, ale moc ráda se do Hluku vracím. Myslím, že jsem zdělila smysl pro humor, lásku k hudbě, lásku k lidem, a snad i tu obětavost.

Babička pro mě byla a je velkým vzorem i autoritou. Na jejím příkladě je možné vidět, že prostý člověk bez moci, slávy i peněz dokáže ovlivnit životy mnoha lidí a je jim celý život oporou.

Jana Pilátová, rozená Lopatová

*Tváře
Dolňáckých slavností
v Hluku*

Jak se slavilo v Blatničce

V Blatničce slavili hody i sedmdesát let místního kostela

Povídání o Blatničce, jejím kostele a příjemných srpnových oslavách můžeme začít záhadou. Není totiž mnoho kostelů, jejichž historie je tolik spojena s nevědomostí, jako právě historie kostela v Blatničce.

Záhada starého kostela

Ten současný má 70 let, což, jak jistě uznáte, je docela mladičský věk. Co tedy bylo před ním? To přesně nevíme. Jaký kostel tady stál? Nevíme. Od kterého roku? Nevíme. Kdo ho stavěl? Nevíme. Jak vypadal jeho konec? Také přesně nevíme. „Záznamy o existenci dřívějšího kostela téměř neexistují,“ tvrdí Miroslav Hudeček z Blatničky. A pokud to říká on, můžete mu věřit. O Blatničce napsal už sedm knížek, prakticky celý život tady žil i pracoval a dřívější i nynější život tady zná tak, jak nikdo jiný.

„Kostel tady určitě byl. Při kopání základů toho současného v roce 1935 se našly základy starého kostela, stejně jako ohořelé hřebíky a zbytky zdiva. Protože ale stavaři spěchali a nepřáli si zdržení, které by určitě znamenalo podrobný archeologický průzkum, nálezy zatajili a stavěli rychle dál. Nikdo tak nic o kostele neví, ani záznamy nejsou, jen několik pamětníků vzpomíná, že na základy skutečně narazili,“ vysvětluje Miroslav Hudeček.

Každopádně stojí kostel nový, zasvěcený Nanebevzetí Panny Marie, kvůli kterému se konala v Blatničce velká a příjemná oslava. Začala samozřejmě v kostele, kde mohli lidé slyšet ještě před příjezdem arcibiskupa Jana Graubnera povídání místního kněze (sídličního v Blatnici) P. Zdeňky Stodůlky, který četl z dobových zápisů.

„Aby však bylo dáno povolení státní kultové správy ku zřízení filiálního kostela, žádá zemský úřad i arcibiskupská konzistoř od obce Blatničky, že bude kostel v dobrém stavu udržovat i proti škodám ohně pojišťovat,“ stojí v jednom z dokumentů.

A když v květnu 1937 souhlasilo s touto podmínkou deset z patnácti členů obecního zastupitelstva, nic už výstavbě nebránilo. Pomoc přitom pocházela z různých stran, například z archivů vyplývá, že „výplň na omítku zaplatili a dovezli občané z Uherského Ostrohu“.

Myslete na věčnost, vyzýval arcibiskup

Ale pojďme zpátky na slavnost, kterou svou účastí „vyšperkoval“ arcibiskup Jan Graubner i řada dalších okolností. Kostel byl zaplněný a řada lidí se účastnila mše i na venkovních lavičkách. Vše bylo vyzdobeno, a celým prostorem se navíc nesl zvuk čerstvě rekonstruovaných varhan. Prostě Blatnička se připravila se vši parádou.

Pokud by vás zajímalo, s jakými slovy se na přítomné obrátil arcibiskup, ten ve svém kázání mluvil mimo jiné o potřebě víry i o tom, že věřící člověk, který se těší na život věčný, může udělat - a má udělat - mnoho dobrého už na zemi.

„Ti, kteří vzali evangelium vážně, kteří žili pro věčnost, zanechali obrovskou stopu tady na zemi a měnili svět k lepšímu,“ řekl. „Mějte odvahu myslet na věčnost, myslte na věčnost a z pohledu věčnosti se dívejte na to, co řešíte každý den. A najednou zjistíte,

Olomoucký arcibiskup Jan Graubner při jednom ze setkání na zahradě bývalé školy.

Atmosféra v kostele byla hodně slavnostní. Několik dívek oblekly maminky a babičky do místních krojů.

Paní Anežka Minaříková je jednou ze dvou posledních žen, které chodí v Blatničce pravidelně do kostela v kroji. Kolem ní stojí její vnučky, které mají nově ušité kroje.

že nějaký problém je menší, než se zdál, najednou zjistíte, že takový úhel pohledu vnáší do života klid a velkorysost.“

Po mši se vydal krojovaný průvod na velmi pěknou zahradu bývalé školy, kde mohli lidé vidět několik vystoupení folklorních souborů. Vystoupily Děcka z Buchlovic, Spineček ze Vnorov, Jasenka z Blatničky s cimbálovou muzikou a primášem Janem Minksem, mužský pěvecký sbor Boršičané z Boršic u Blatnice, soubor Suchovjané a dechová hudba Blatničanka.

Co více napsat k příjemnému odpolední? Myslím, že se líbilo mnoha lidem i arcibiskupu Janu Graubnerovi, který zůstal na zahradě docela dlouho. A když jsem se s ním dal při jeho odchodu krátce do hovoru, své časté návštěvy v našem regionu si hodně pochvaloval. Není divu, vždyť je to rodák z nedaleké Strážnice.

Radek Bartoníček

(Další fotografie najdete na stránkách www.slovackoDNES.cz)

Průvod odchází od kostela k bývalé škole, jako první jde znalec místní historie Miroslav Hudeček.

V průvodu šel také arcibiskup, po levé straně má P. Zdeňka Stodůlku, po pravé P. Miroslava Reifa z Ostrožské Lhoty.

Holčička z Boršic u Blatnice. Přijela se svými rodiči, otec vystoupil v kulturním programu v boršickém mužském sboru.

Slavnostní mše svatá, připomínající sedmdesát kostela v Blatničce. Místní lidé kostel „vyšňořili“ do posledního detailu, po mnoha letech proběhla také náročná oprava varhan.

Ostrožský folklor: vzestup či pád?

„Dovezené“ kultury je na zámku v Uherském Ostrohu dost. Ale jak žije místní kultura?

Pokud budete hledat v Uherském Ostrohu „kulturní stopy“, budete mít co dělat, abyste je všechny stačili vysledovat.

Kulturních akcí je zde obrovské množství, jen například místní zámek hostí kulturu prakticky každý týden, a to po celý rok.

Pustit se teď do vyjmenovávání všech akcí, nevejde se mi do tohoto článku už žádná jiná věta. Proto jen stručně a nespravedlivě výběrově: poslední srpnový den tady končilo malířské sympozium, velmi zajímavá akce, díky které našlo v Ostrohu po čtrnáct dní zázemí několik tvořících malířů. Týden předtím se Ostrožanům podařilo získat mladé hudebníky z královské liverpoolské filharmonie, kteří hráli zdarma pro šest stovek lidí v zaplněném místním kostele. A mohli bychom pokračovat. Velmi lákavý Divadelní víkend, další divadlo, tentokrát u vody, Bylinkové dny, mnoho vernisáží a vůbec celé Zámecké kulturní léto. Kulturních stop tedy najdeme mnoho.

Ostrožská radniční pokladna vyplácí na jejich podporu nemalé peníze, zejména když soukromníků - filantropů, ochotných podporovat kulturu, mnoho není.

Dokonce bych namítl, zda „dovezené“ kultury není v Uherském Ostrohu až příliš, jestli si ji místní vůbec zaslouží a dostatečně ji ocení.

Hlásí se soubor Haluz

To je tedy ona dovezená kultura. Ale co kultura místní, kterou dělají sami Ostrožané pro sebe a své město?

A v této chvíli myslím především na folklor, lidové tradice, lidovou hudbu a zpěv. Na takovou se chci v tomto článku zaměřit, tedy na kulturu, která se neshání přes umělecké agentury ani manažery. Na různých místech

Pokud budeme pátrat po místní ostrožské kultuře, musíme jmenovat dětský folklorní soubor Tancováček. Především on je nadějí, že ostrožský folklor snad bude žít dál.

našeho regionu totiž můžeme slyšet řadu folklorních souborů z Ostrožska a Horňácka, ovšem těch přímo z Uherského Ostrohu je jen poskrovnu.

Jak si tedy ostrožský folklor vede? Sedím a povídám si na toto téma s dvojicí, která má kulturu na starosti - s místostarostou Vlastimilem Kuřimským a šéfkou odboru kultury Ivanou Ilíkovou. Nejčastěji zaznívá při našem povídání název folklorního souboru Haluz, který existuje pod občanským sdružením Haštera, sdružením, jehož vznik v minulos-

ti iniciovala bývalá místostarostka Ostrohu a dnes dokonce krajská radní Hana Příleská.

Právě Haluz by měla a také chce navázat na to, co se ve městě „urodilo“ v dřívějších letech. Tehdy totiž tančil a zpíval Ostrožan, který vznikl v roce 1984 a zanikl v devadesátých letech, když se jeho členové vesměs oženili a věnovali se výchově svých dětí. A samozřejmě nebyl nikdo, kdy by v činnosti Ostrožanu pokračoval. Ke všemu zlému navíc ještě skončil Ostrožánek, ve kterém měly domov naopak

děti. S původním ostrožským folklorem to vypadalo opravdu bídně.

„Jsem ale přesvědčena, že Haluz se nyní snaží dělat maximum, nejdůležitější je, aby děcka vytrvala, líbí se mi, že se chtějí pouštět také do větších projektů, jako je například fašank,“ podotýká Ivana Ilíková. Ten by Haluz pořádala ve spolupráci s obecně prospěšnou společností Galuško Slovácko, které je jeho hlavním organizátorem.

Nadějně zní informace o tom, že Haluz si nedávno v Uherském Ostrohu zorganizovala za pomoci členů bývalého Ostrožanu Jiřího a Lenky Buráňových vystoupení cimbálové muziky Mladí Burčáci. Cimbálovku pozvali, zaplatili a také si kolem ní zatančili.

Dechovka překvapivě diváky nepřitáhla, přišlo ani ne třicet diváků. Možná bylo na vině deštivé počasí.

Jak se Ostroh zhodí hodů?

Další „zkouškou“ budou pro Haluz říjnové hody, které jsou tentokrát spojeny s velkými oslavami 250 let posvěcení kostela sv. Ondřeje. Právě tyto oslavy a samotné hody by měly ukázat, jak na tom

Ostrožané se vztahem k tradicím jsou a jak se dokážou sami bavit i bez přivezené kultury.

Však také zástupce Haluze Vít Kašpárek vyzývá Ostrožany v radničních listech: "Proto všechny prosíme: nenechte kroje ležet ladem, nastavte sebe i své ratolesti. Zváni do průvodu jsou všichni místní i přespolní. Přijďte v hojném počtu, ať je oslava letošních svátečních hodů co nejvíce důstojná!!!"

Naléhání Víta Kašpárka je pochopitelné, málokdo se vztahem

nechtěl příliš komentovat, protože je ještě příliš mladý. Přesto ale nakonec řekne: "Měli bychom stavět na folkloru, v dnešním globalizovaném světě je třeba stavět právě na naší lidové kultuře."

Místostarosta zároveň mluví o tom, že by bylo dobré navázat na velkou práci paní Věry Hendrychové, která je Ostrožanům známá z mnoha různých aktivit - například jako někdejší vedoucí odboru kultury i vedoucí Občanského sdružení Galušsko Slovácko nebo výborná znalkyně

Špičková muzika mladých z královské filharmonie se dostala do Ostrohu zdarma a náhodou, díky kontaktům místostarosty Vlastimila Kuřimského. V kostele poslouchalo koncert přes pět set diváků.
FOTO: Zuzana Lipárová

k folkloru má tak obtížnou pozici jako právě on. Vždyť, pokud mluvíme o krojích, hodech a tančících párech, skoro všude v okolí jde vždy o docela vysoké počty.

Ne tak v Ostrohu, kde například v Haluzi tančí pět párů - jinak celkový počet členů je patnáct, z toho šest kluků. A to není zrovna nejvíc. Největší rozmach nastal v roce 2004, kdy tančilo devět párů. Každý je tedy vítán!

Nicméně stárci jsou už známí, hodně starostí si vzala na svá bedra rodina Hanáčková, protože jedna jejich dcera bude starší stárkou, druhá mladší. A k nim patří dva kluci, Karel Jančařík jako mladší stárek, Libor Příleský starší.

Když se na dnešní vztah Ostrožanů k tradicím ptám místostarosty Vlastimila Kuřimského, odpovídá, že by tuto otázku

ostrožské historie.

Místostarosta navíc připouští, že když hledali šéfkou kultury, hodně přihlíželi i k tomu, že nynější vedoucí paní Ilíková má k folkloru hodně blízko. Tančila v otrokovickém folklorním souboru Pláňava a dodnes si ráda u cimbalu zatančí i zazpívá.

Není proto divu, že už například v Ostrohu připravuje na rok 2009 velkou přehlídku dětských lidových zpěváků z celého okolí. Půjde o předkolo známé soutěže Zazpívej slavičku, paní Ilíková chce oslovit školy a školky téměř z celého mikroregionu Ostrožsko a doufá, že si děti obléknou lidové kroje.

"Bojím se, že všechny dětské kategorie neobsadíme," podotýká vedoucí kultury. Přesto bude zajímavé dozvědět se, jak to s dětským zpíváním v našem okolí je.

"Zachránci" folkloru

Až dosud byla řeč jen o souboru Haluz, bylo by ale dobré rozhlédnout se po celém "folklorním Ostrohu". Jak ten na tom je?

Největší nadějí je zřejmě dětský folklorní soubor Tancováček, který vede společně s paní Hendrychovou paní Jarmila Hudečková. Tancováček - který patří pod "značku" Galušsko Slovácko - se schází, zkouší a vystupuje na mnoha akcích, snaží se rovněž o udržování různých tradic - například vynášení Moreny.

Mimochodem, Galušsko Slovácko by si zasloužilo samostatný článek a také se mu budeme věnovat. Kromě Tancováčku sdružuje i mužský sbor Pagáčé a věnuje se mnoha aktivitám. Soustřeďuje se přitom především na stejnojmenný festival, který pravidelně pořádá na zámku - perfektně připravený a za velkého diváckého zájmu.

Pojďme ale ještě k folkloru a dětem. Hodně užitečného dělá také školka na sídlišti, vedená ředitelkou paní Světlanou Simerovou. Ve školce se věnují lidové muzice, dokonce si nechali ušít v Tradicích Slovácka v Uherském Ostrohu dětské kroje.

Bohužel, pokud se podíváme dál od dětí, existuje tady hluboká propast, kterou nebude jednoduché překročit. Je to ale problém, který netíží zdaleka jenom

Ostroh. Mnohé děti jsou vedeny ke zpívání či tančení, ale jakmile dosáhnou vyššího věku, s tímto vším končí a často je to na celý život.

Pokud ale píšete o Uherském Ostrohu a folkloru, nesmím zapomenout na instituci, která je v této oblasti nepostradatelná a nejdůležitější. Jde samozřejmě o Lidovou školu umění, která pod vedením ředitele Františka Říhy vychovala velké množství muzikantů.

Její výkladní skříní je určitě Cimbalová muzika Pramének, která vystupuje pod vedením primášky Aničky Suré. Na kolika jen akcích tato cimbalovka hrála! Kolika akcím dodala půvab! Osobně obdivuji její členy, že dokážou vystupovat na tak obrovském množství akcí. Nevím, jaký by byl Ostroh bez Praménku, Lidové školy umění i bez ředitele pana Říhy.

Tolik tedy procházka ostrožským folklorem. Sám jsem zvědavý, co bude dál, co Ostrožané se svým městem "provedou" a jak blízko či daleko k sobě budou mít.

Radek Bartoniček

Život v Ostrohu se snaží „rozhybat“ mimo jiné šermířská a divadelní společnost Memento Mori. Každý rok pořádá Slavnosti Přemysla Otaka II. Letos přišlo v dešti na slavnosti přes sto padesát diváků.

„Je to má povinnost,“

říká Anna Honová - odsouzená v politických procesech - o svém dnešním životě

Nemluvílo se o ní tolik, ani jste si o ní nemohli přečíst v novinách příliš řádků, přesto patřila k „hvězdám“ jedné z největších kulturních akcí na Slovensku – Letní filmové školy v Uherském Hradišti. Anna Honová, jedna z posledních žen, které v době politických procesů padesátých let zažily nechvalně proslulé vězení v Uherském Hradišti. A také žena, která dodnes před zvláštní oné doby varuje – na Slovensku je takových osobností už jen minimum.

Je tady proto, aby varovala před nebezpečím nesvobody. Většina jiných politických vězňů z padesátých let už umřela. „Tady na Hradištsku zůstávám jako jedna z posledních,“ říká dvaosmdesátiletá Anna Honová z Uherského Brodu.

FOTO: RB

Filmová škola začíná, dvaosmdesátiletá Anna Honová stojí uprostřed bývalých hradištských kasáren a čeká na zahájení výstavy s názvem Bojovníci proti totalitě pohledem dětí.

Je to zvláštní pohled, ještě nedávno tady stála skutečná vojenská kasárna a v nich tisíce vojáků, cvičených k bránění socialismu. Teď, po zrušení kasáren i socialismu, tu stojí několik profesionálních vojáků, kteří postavili obrovský stan pro výstavu, mající před socialismem varovat. Jenže nikde skoro nikdo není, kromě vojáků jen paní Honová, tři novináři, zástupce pořadajícího ministerstva obrany a hradištský starosta Libor Karásek. Život se odehrává jinde, mladí účastníci filmové školy posedávají v parku, obyvatelé města naopak

míří do nedalekého supermarketu. A bylo tomu tak i v dalších dnech, kdy se v poloprázdných sálech promítaly filmy o děsivých nespravedlnostech totalitní éry. „Už jsem na Hradištsku zůstala naživu téměř jediná, vyšší tresty pomřely,“ říká skoro omluvně drobná žena, která byla protiprávně odsouzena ke dvěma a půl letům vězení. „Byla jsem výjimka, mnozí dostávali podstatně vyšší tresty, včetně provazu,“ dodává. Právě ona je „mediální hvězdou“ mezi místními politickými vězni. „Považuji za povinnost varovat mladé lidi před nebezpečím totality a nesvobody,“ vysvětluje. Na první pohled působí neúnavně. Ať už jsem ji potkal tady nebo kdekoli jinde, vždy byla ochotná podělit se o svůj život. Není divu,

že loni získala od prezidenta republiky Václava Klause vysoké státní vyznamenání, Medaili za zásluhy.

Když se ale dáte s paní Honovou více do řeči, svěří se vám, že jí také už docházejí síly, cestování

je pro ni stále obtížnější, navíc její síly potřebuje rodina.

Přemýšlím nad tím, co bude, až nebude ani ona, ani její vrstevníci, kteří zažili příkoří na vlastní kůži. Kolik třeba jen příběhů se odehrávalo na promítacím plátně během filmové školy. Dnes už takřka nepochopitelné, největší elita národa, ti, kteří svůj národ i svobodu milovali nejvíce, prošli krutým utrpením. A mnozí se nikdy svobody nedožili.

Je vůbec naděje, že dnešní generace nebo ty generace, které přijdou po nás, pochopí cenu svobody? Anna Honová je optimistka, tvrdí, že když jezdí po přednáškách, potkává mladé lidi, kteří dokážou skutečně naslouchat a také se ptát. Kromě přednášek mají pomoci třeba zrovna výstavy, jako je ta v Uherském Hradišti.

Její obsahem jsou amatérské filmy o politických vězních, které točili školáci na třech desítkách škol po celé zemi – ze Slovenska byla mezi nimi základní škola Větrná z Uherského Hradiště, která točila právě příběh Anny Honové.

Školáci z posledních tříd základní školy stojí ve filmu mimo jiné před bývalou hradištskou věznicí a ptají se svých vrstevníků: Víte, co je to za budovu? Víte, co se v ní dělo? Víte, kdo vládl před rokem 1989? Víte, co byla nesvoboda? Následují odpovědi - až příliš často bídné a nesprávné.

Radek Bartoníček

(Informace o výstavě najdete na www.bojovniciprotitotalite.cz)

Výstava může začít. Ještě aby přišli zájemci.

FOTO: RB

Paulín: nátěrové, fasádní a sanační systémy

Zateplovací systémy Paulín Thermokappa 2000, 3000

- prodej i provedení zateplovacích systémů
- velký výběr struktur tenkovrstvých probarvených omítek : silikátové, akrylátové, vápenné a siloxanové, 10 druhů zrnitosti
- široký výběr barevných odstínů
- fasádní barvy: akryl, silikát, vápno
- vnitřní nátěrové hmoty, dekorační stěrky
- kovářské barvy, povrchová úprava kovaných výrobků
- nátěry na dřevo i kov

Kontaktní-prodejní kancelář:

Paulín CZ s.r.o., Masarykova 169, (budova Raveli naproti Lidlu) Veselí nad Moravou
e-mail : kliment.machan@centrum.cz
Mob.: 603 109 276

Provoz kanceláře:

Úterý – 9:00 – 12:00 / 13:00 – 17:00

Čtvrtek – 9:00 – 12:00 / 13:00 – 17:00

Mimo provozní dobu kanceláře volejte : mob. 603 109 276

PŘIJEDEME K VÁM NAVRHNEME ŘEŠENÍ ZATEPLENÍ I FASÁDY VAŠEHO DOMU.

I S TVOJÍ PODPOROU CHCI POKRAČOVAT V PRÁCI PRO REGION

VOLBY DO ZASTUPITELSTVA JIHOMORAVSKÉHO KRAJE 17. a 18. ŘÍJNA 2008

Josef Vaculík

SENÁTNÍ VOLBY 2008

www.josefvaculik.cz

Jožku Vaculíka politika nezměnila

Senátor Slovácka Ing. Josef Vaculík, kterému známi a přátelé neřeknou jinak než Jožka, hájí zájmy obyvatel regionu v nejvytíženějším senátním výboru, Výboru pro hospodářství, zemědělství a dopravu, jehož byl v posledních čtyřech letech místopředsedou. Byl zpravodajem 41 zákonů, v Poslanecké sněmovně PČR obhajoval 14 senátních návrhů zákonů (většinou úspěšně), navrhl čtyři zákony a podpořil několik ústavních stížností. Připravil více než 200 pozměňovacích návrhů. Zorganizoval šest seminářů a veřejných slyšení, které byly věnovány především otázkám komunální politiky, zemědělství a rozvoje venkova. V letošních podzimních volbách se Josef Vaculík podruhé uchází o přízeň voličů.

K pravomoci senátora nepatří schvalování státního rozpočtu, můžete ze své pozice nějak ovlivnit účelné využití veřejných financí?

Senátor, a zejména člen našeho výboru, má spoustu možností účinně lobovat jak ve prospěch konkrétních projektů, tak při tvorbě programů jednotlivých ministerstev i krajů, jejichž prostřednictvím směřují finanční prostředky státního rozpočtu i evropských fondů do jednotlivých regionů. Osobně jsem se zasadil o zabezpečení financování protipovodňových opatření na řece Moravě, výstavby vodovodů, budování cyklostezek a dalších komunikací. Bojoval jsem za záchranu kulturních památek, byl jsem zastáncem navýšení prostředků určených poskytovatelům sociálních služeb, sportovním organizacím a samozřejmě pro rozvoj venkova.

Často je vás vidět při vystoupení folklorních souborů na akcích po celém Slovácku.

Při lidové písničce, v kroji a tradicích jsem vyrůstal a jejich udržování je pro mě samozřejmostí. Folkloru jsem se nevzdal ani při práci v Senátu, protože lidé, kteří se při něm setkávají, dokáží být velmi srdeční, upřímní, ale i kritičtí, a jejich názory jsou pro moji současnou činnost velmi cenné. Jsem velmi rád, že se mi daří každý rok připravit vystoupení alespoň jednoho ze slováckých souborů na půdě Senátu, a mohu tak přispět k prezentaci naší tradiční lidové kultury v hlavním městě.

Již čtyři roky organizujete cyklus koncertů Srdce na dlani. Co vás k tomu vedlo?

Impulsem bylo přání mladého španělského klavíristy Claudio Carbó zahrát na českých pódiích. Rozhodl jsem se tedy dát možnost i dalším mladým interpretům klasické hudby vystoupit v reprezentativních prostorách Senátu a moravských zámků a současně přispět na dobrou věc. Díky letošnímu výtěžku z koncertů si mohla Chráněná dílna Oblastní Charity v Uherském Hradišti pořídit nový vyšívací stroj.

Jste znám jako bojovník za změnu v systému financování měst a obcí. Jaká je aktuální situace v této oblasti?

Zákon o rozpočtovém určení daní byl jednoznačně diskriminační vůči malým městům a obcím. Proto jsem několikrát intervenoval u ministra financí a spolu s dalšími subjekty se po tvrdém jednání podařilo dosáhnout částečného zlepšení, které přineslo obcím okresů Uherské Hradiště a Hodonín do letošních rozpočtů navíc 120 milionů korun.

S jakými cíli předstupujete a co nabízíte voličům v dalším volebním období?

Nabízím slušné a otevřené jednání a ozdravení zákonů tak, aby byly zárukou slušného života pro slušné lidi. Chci dosáhnout definitivního odstranění diskriminace ve financování menších měst a obcí, pro náš region urychlenou dostavbu rychlostní komunikace R-55. Budu usilovat o dostupnost kvalitní zdravotní péče, která nebude založena na privatizaci a podnikatelském pronájmu, zabezpečení služeb, rozvoj všech stupňů vzdělávání včetně celoživotního. Za velmi důležitý úkol považuji zajištění potravinové bezpečnosti a kvalitní produkce základních potravin. Samozřejmostí je podpora rodin s dětmi a rodin pečujících o svého nemocného či handicapovaného člena, zachování kulturního bohatství a udržování a obnova tradic.

Závěrem Josef Vaculík lidem na Slovácku vzkazuje:

Řada z vás, kteří se na mě obraceli se svými podněty a připomínkami či mě potkávali různě v regionu, ví, že mě doba strávená v Senátu nijak nezměnila a že jsem zůstal jedním z vás. A stejným zůstanu, rozhodnete-li se dát mi svou důvěru i podruhé.

Volby do Senátu 2008

Vaše Priority

- Účelné čerpání z fondů EU na rozvoj regionu
- Budování nových silnic a opravy stávajících
- Zvyšování kvality zdravotní péče a péče o seniory
- Životní prostředí v obcích a jejich vzhled
- Podpora rozvoje venkova a malých obcí

Ing. Libor Karásek

Opírám se o Vaše zkušenosti

Starosta Uherského Hradiště, kandidát do Senátu za obvod č. 81

www.liborkarasek.cz

Nemáme na to nervy, ale...

Na Slovácku vznikl skvělý festival, který nemá v regionu obdobu

Před šestnácti lety to byl bigbít, kdy za symbolické vstupné zahrálo pár kapel z okolí. Pokud jste zavítali do Tasova letos, během dvou dnů jste na dvou pódíích mohli slyšet 51 kapel z pěti evropských států. Logicky nás zajímalo, jak se něco takového může v našem regionu podařit.

Neviděli jsme se přesně rok a jediné, co se změnilo, že Zdeňkovi přibýlo šedin a Vladanovi ubylo vlasů. Zdeněk Neusar se směje a tvrdí: „Za to, že mám víc šedin, nemůže festival, je to dědičné.“ Sedneme si mezi stany, je tam víc klidu.

Zdeněk je tiskovým mluvčím Drážní inspekce a mluví stále klidně, je to profík. Přitom je milý.

vrátíme spíše k té komornější atmosféře. Pořádat festival v této podobě je po organizační stránce velmi náročné a je to velké riziko i po stránce finanční,“ dodává. Festival pořád ještě funguje na bázi mnoha desítek dobrovolníků, bez nichž by to nešlo. A na shánění sponzorů není čas.

„Oba máme zaměstnaní na pevný úvazek, nemáme čas věnovat se

nou za měsíc k rodičům a za blízkými. Dalším důležitým pojítkem ke Slovácku je právě festival a přátelé, kteří se kolem něho pohybují. Do budoucna taky zvažují založení rodiny, a času tím pádem bude ještě méně,“ odpovídá.

Vladan, původem ze Strážnice, pracuje jako pedagog volného času v Pohořelcích. Pracuje se sociálně slabými dětmi. Znamená to spoustu práce o víkend, přesčasových hodin, od rána do večera v sezóně i mimo ni. „Před dvěma lety jsem říkal, že mi to nic nedává, jen mi to ubírá vlasů. Ze začátku to určitě byla srdcová záležitost, člověk viděl kamarády, které celý rok nevidí, povykládal s nima, ale kvůli tomu, že je toho čím dál víc, už taková ta láska a krása pominula. Teď je to tak, že se v pátek dvakrát nadechnu, třikrát vydechnu a je neděle. Ale čím víc to pořádáme, tím se také cítíme víc zodpovědní a zavázání lidem, kteří tady pomáhají a kteří na rozdíl od nás mají snad pořád možnost si festival aspoň trochu vychutnat,“ povídá a pokračuje: „Už tři roky tvrdíme, že s tím sekneme, že na to nemáme nervy ani chuť a hlavně věk, a pak nás pozitivní ohlasy zase obměkčí. Jinak myslím, že jsme v přístupu pořád stejní. Když to ale dobře skončí, máme radost a je to v pohodě,“ dodal.

Špičkový evropský jazzman Erik Truffaz v Tasově. „Tento festival je perfektní. Není tak velký, byli jsme si blízko s lidmi,“ svěřil se po vystoupení. FOTO: Zuzana Lipárová

Festival? Je to riziko

Co jsou ti dva zač a proč vlastně davy lidí táhnou přímo sem?

V loňském roce na „jejich“ Besedě u bigbítu v Topolovém hájku u Tasova zahráli mimo jiné finští Waltari a Tata Bojs. Oprávněně se v tomto roce už dlouho dopředu šuškal, kdo přijede letos.

A protože organizátoři Zdeněk Neusar a Vladan Kondiolka sází především na kvalitu a ne tolik na formu (i když je samozřejmě důležitá a kluci na ni nekašlou), pozvali špičku evropského jazzu Erika Truffaze.

Po boku s Vladanem řídí festival sedmým rokem.

„Musím konstatovat, že leccos z té „staré“ Besedy a setkávání lidí se v mezidobí ztratilo. Nevytratil se ale typický tasovský genius loci a věřím, že při zachování základních parametrů festivalu se nám podařilo pozvat zajímavé kapely a nabídnout skutečně pestrý program, který v regionu Hodonínska nemá obdoby,“ říká o vývoji festivalu.

„Je otázkou, jestli je to horší nebo lepší. Vlastně ani nevíme, zda se tímto směrem budeme vydávat ještě příští rok nebo se naopak

shánění sponzorů a sepisování žádostí o granty. Díky festivalu prakticky čtvrt roku nespíme a modlíme se, aby nám vyšlo počasí a festival se zaplatil,“ líčí Neusar průběh příprav.

Život se změnil, času je pořád méně

Zdeněk říká, že vedle toho festivalového se v poslední době dost proměnil i jeho osobní život. „Drtivou většinu času nejsem bohužel v regionu, protože působím v Praze, kde jsem našel i ženu svého života. Sem se vracím jed-

Zvonili u lidí

Večer, když sedím někde v areálu, pomyslím na ty chudáky místní. Jak se jim asi spí, když je tady festival. Z pole udělali parkoviště a Tasovem denně prosvíští stovky aut. „Jsme moc rádi, že nám pan starosta a většina místních fandí. K větším konfliktům nikdy nedošlo a drobnosti jsme se snažili řešit individuálně, třeba i tím, že jsme některé lidi osobně obešli. Stalo se například, že někdo přišel o část úrody na políčku poblíž areálu, tyto věci

jsme ale vždy dali do pořádku," vysvětluje Zdeněk Neusar.

Truffaze Slovácko nezná

Zatím nejdražší host tasovské Besedy u Bigbítu, jeden ze špičkových jazzových trumpetistů Erik Truffaz. Nejen proto Vladan zpočátku nesouhlasil s tím, aby na Besedě vystupoval. „Nebyl jsem vyloženě proti, Zdeňkovi do programu vyloženě nekecám, on má svoje a já mám taky svoje a stoprocentně mu důvěřuju," brání se, „ale s tím Erikem...," špulí rty a pokračuje: „Je známý, ale tady u nás a hlavně v Tasově, moc ne." Jenže se nakonec ukázalo, že je. Jen kvůli Truffazovi přijeli do Tasova lidé například až z Brna. „Erik Truffaz sice není zrovna komerčním tahákem, ale je to jeden z největších evropských jazzmanů a ta prestiž, že jsme tady takového hudebníka měli, nám za to stojí. Myslím, že to i návštěvníci ocenili a byli rádi," komentuje to Zdeněk.

Perfektní, pochvalovala si největší hvězda festivalu

Po pravdě, nesmím se nechat unést při psaní textu, mám to zakázáno. Ale Erik Truffaz byl tak okouzlující, že jsem z něj a myslím, že nejen já, nemohla oči odtrhnout. Jeho hudba vynášela ke hvězdám, které už zdobily noční

oblohu. Všechny tyto pocity se ve mně mísily a já po vystoupení pronikla do zákulisí, kde Truffaz se svou skupinou odpočíval. Choval se pořád mile a skromně.

Ale pěkně od začátku. Když vstoupil tento francouzský jazzman se švýcarskými kořeny na pódium, usmíval se a rozložil před sebe zmuchlaný papír. Na něm měl česky napsáno několik základních frází, jako například „dobrý večer" nebo „děkuji". A během koncertu několikrát špatnou češtinou lidem něco vzkázal. Prý to dělá běžně.

„Mám to rád a je to podle mě důležité pro vztah s publikem," říká. Po chvíli na pódiu si zul boty a diváci v prvních řadách tak mohli „obdivovat" i jeho bosé nohy. „Bylo horko a navíc mám rád zápach svých nohou," zdůvodňuje toto gesto. Atmosféru v Tasově si zamiloval. Připomněla mu totiž jeho začátky. „Tento festival je perfektní. Není tak velký a byli jsme si blízko s lidmi," pochvaluje si.

Ale to už je hodně pozdě, trochu se motám „bedňákům" pod nohama, loučím se. S klukama, kterým děkuji za rozhovor i zázemí, s Truffazem i s letošním ročníkem. Byl skvělý.

Zuzana Lipárová

Takto s humorem se rozhodli prezentovat na „oficiální" fotce zakladatelé populárního festivalu v Tasově. Ten větší je Vladan Kondiolka, ten menší Zdeněk Neusar.

FOTO: archiv manželů Neusarových

www.slovacky.denik.cz

fotogalerie

na webu

Chcete
vidět více?

Navštivte náš web

deník

STŘECHY POKRÝVAČSKÉ PRÁCE

- střechy na klíč
- hydroizolace
- zateplení rovných střech
- opravy

ŠULÁK Jan
Uherský Ostroh
Tel.: 603 812 965

Nevšední život Vojtěcha Petratura

Rodák z Blatnice zorganizoval zajímavých mnoho výstav. Zadarmo a ve volném čase

Přečtěte si portrét blatnického rodáka, o němž se většinou píše jen v souvislosti s pořádáním výstav. Rádi bychom vám ho představili především jako muže, který se vždy vymykal dobovým konvencím.

„Akorát začaly hrát hymny. Letěl sem a málem sem se zabil na schodech. Díky a zavoláme si,“ zahalekal na mě ze dveří Vojtěch Petratur a zmizel.

Zrovna hráli v televizi fotbalový zápas letošního Eura Češi se Švýcarsy a já mu přivezla jeden text, na kterém jsme se domluvili. „To byl fofr,“ napadlo mě. A zároveň i překvapilo, že galerista a vášnivý sběratel umění je fandou fotbalu.

Později se mi přiznal, že fotbal má rád proto, že je to kolektivní hra a dokáže sjednotit i „ty chlapy“. Aspoň na malou chvíli je prý národ, který jinak nedokážeme udržet, semknutý.

Vzpomínky na vnučku a víra mi zachránily život

Vojtěch Petratur, který desátého dubna oslavil výstavou Neovladatelná vášeň pro krásu sedmdesátku, celý život uměl mluvit. Tento dar se stal jeho předností. Díky jeho výřečnosti a kamarádským vztahům vystavoval na dvorku bývalé měšťanky (dnes v domu obecního úřadu) v Blatnici pod Svatým Antonínkem sochy proslulý Olbram Zoubek.

Ačkoliv je pokřtěn jako římský katolík, většinu života zasvětil pravoslavné víře a ikonám. „Jen vzpomínky na milovanou vnučku a víra v Pána Boha mi zachránily život v nejtěžších životních chvílích,“ říká a jedním dechem dodává: „Zatím jsem ještě římskokatolík, ale nechám se pokřtít. Pravoslavná víra a ikony mě v mém životě zaujaly natolik, že dodnes nejsem schopný po-

chopit, co mě na nich tak uhranulo. Myslím, že ikony mají v sobě to, co Písmo svaté.“

Knihy jej pak doprovázely celým životem. „Od chvíle, co jsem byl malý, jsem slídl a pídil se po knihách - co jsem vyrůstal v Blatnici ve mlýně nebo co jsem si různě poštál od kdekoho a z různých kalendářů, protože tenkrát nebyly velké možnosti.

„Nikdo neviděl to, že mám rád básně, Shakespeara, že mám obrovskou knihovnu, že miluju horňácké písničky, že miluju přírodu a staré stromy.“ Vojtěch Petratur, povoláním instalatér, srdcem umělec.

FOTO: RB

Samozřejmě mě k tomu strkal i otec, takže od děčka. Literatura mě zprvu ale nudila. Když jsem byl na vojně, dělal jsem knihovníka a měl možnost číst, i když pochopitelně v té době to bylo cenzurované. Vždy se ale našla možnost protáhnout něco skulinou,“ vzpomíná.

Do toho spatřil první ikony, které jej okouzlují dodnes. „Ikony mě očarovávaly od prvních momentů, co jsem je vůbec viděl. Pro mě jsou přímou spojnici mezi nebem a zemí. Naučily mne nehledat krásu v oblacích. Krása totiž leží v trávě,“ míní.

Teprve až poté, co měl hlavu plnou přečtených knih, od klasiky až po

moderní literaturu, jakási vzácná náhoda jej zavála k malování. Jak sám říká: „přes ty nešťastné koně“. Na veselských dostizích poznal lidi, kteří jej k obrazům dovedli. „Staré a moudré arabské přísloví říká: každé zlo má dva konce a začátky, buď to ženu anebo koně. V mém případě to platí všechno na pět set padesát pět procent, protože to koňma,

tam a jeden pomáhal druhému. Ne jako dnes. Ty původní mezilidské vztahy jsou rozbité na mraky,“ posteskl si.

Většina mě brala jako exotické zvířátko

Jenže pak odešel do invalidního důchodu, padl komunismus a čas rozmetl těžkou, ale přesto v něčem krásnou dobu, v prach.

„Musím říct, že všichni to byli úžasně skromní lidé, kteří na to, že jsou významní umělci, nemysleli. Taky tak se mnou jednali, byl jsem jedním z nich. Nedívali se na to, že jsem nějaký montýr, který dělá takovou práci. Měl jsem to štěstí, že se všemi malíři té doby jsem sedával u stolků politých pivem, v ateliérech na bednách. Já jsem s nima diskutoval o umění, já jsem s nima žil,“ uzavírá kus svého života ve vzpomínkách Petratur.

Před sebou měl ale nejproduktivnější část svého života - organizační a kurátorskou činnost. V posledních pětadvaceti letech totiž sklízel plody svých kontaktů v Praze v podobě výstav, kterých zorganizoval doposud přes šedesát, zadarmo a ve svém volném čase.

„V životě mne mrzelo to, že mě vždycky většina lidí brala jako exotické zvířátko, jako ochlastu, děvkaře a excentrika, ale nikdo neviděl to, že mám rád básně, Shakespeara, že mám obrovskou knihovnu, že miluju horňácké písničky, že miluju přírodu a staré stromy.“ Zuzana Lipárová

„Nikdo neviděl to, že mám rád básně, Shakespeara, že mám obrovskou knihovnu, že miluju horňácké písničky, že miluju přírodu a staré stromy.“ Vojtěch Petratur, povoláním instalatér, srdcem umělec.

které jsem miloval, na které jsem čuměl a obdivoval jejich krásu, začalo. Shodou okolností, když jsem měl ve Veselí možnost chodit do maštale, jsem se, jak už to v životě chodívá, poznal s různými lidmi,“ říká.

O několik let později, to už byl ženatý a měl dvě dcery, nastal v jeho životě zvrat. Začíná jezdit do Prahy a seznamuje se s řadou umělců, kteří patřili do skupiny takzvaných outsiderů, nesloužící ani nemalující na komunistickou zakázku. Zakázané umění však lidi přitahovalo tím víc. „Byla to doba vynikající, krásná, ušlechtilá, kamarádká. Tam byl prostě ohromný pluh, táhlo se to

Příběhy zašlých fotografií

Publikujeme snímky a příběhy, které nám posílají naši čtenáři. Těšíme se na další fotografie.

Opět se můžete podívat na staré fotografie s krátkými příběhy těch, kteří jsou na nich zachyceni. Jsme přesvědčeni, že právě kombinace těchto obrázků a slov vytváří neobyčejné svědectví o životě a lidech, kteří žili před námi - v našem případě chceme psát především o našich předcích z první poloviny minulého století. Velmi vám děkujeme za vaše psaní a těšíme se na další. Prosím, neváhejte, ozvěte se na mail radekbartonicek@klikni.cz

Tajemství jedné fotografie

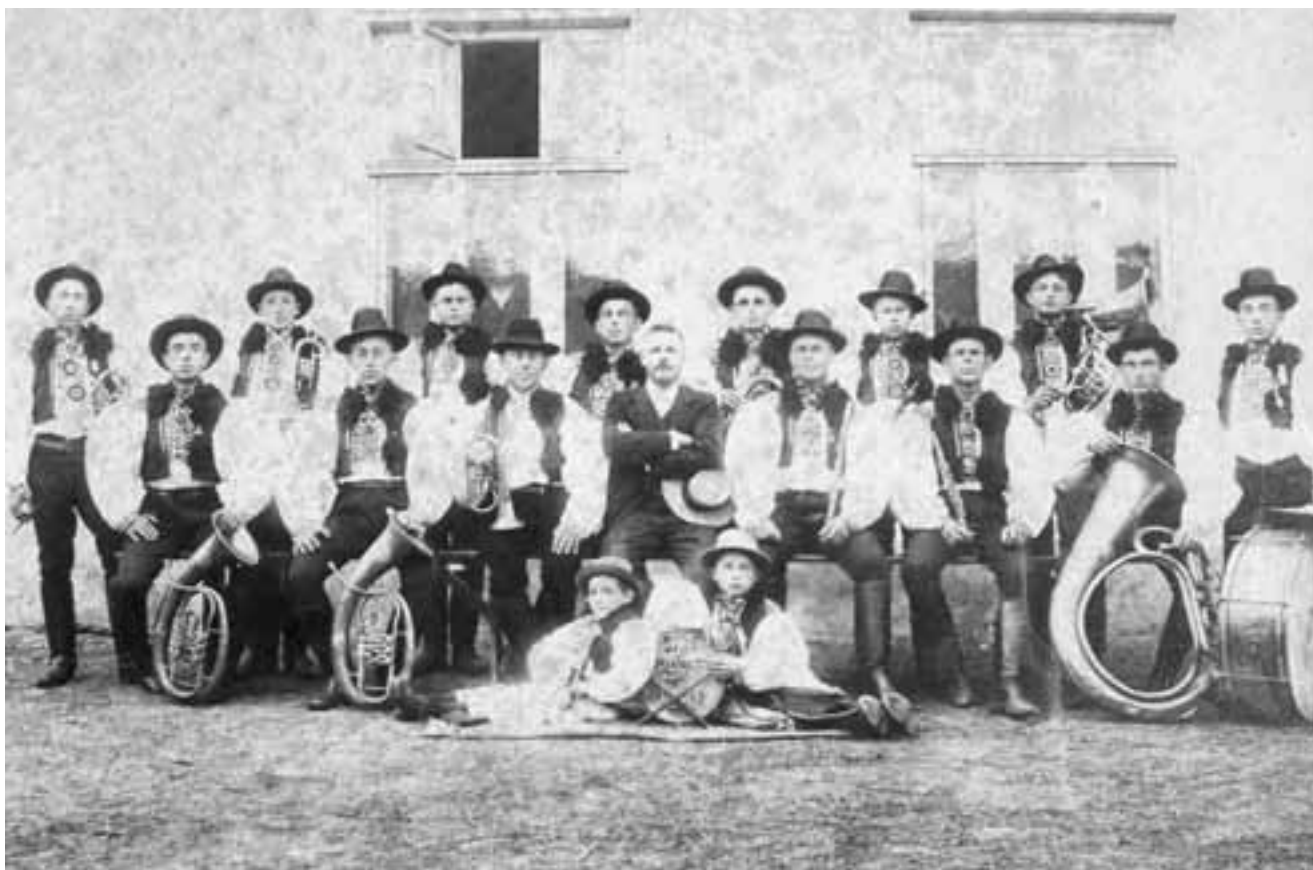
Při rekonstrukci našeho domu č.608 v Blatnici jsme objevili zarámovanou fotku Blatnické kapely (o které psala v minulém čísle časopisu paní Lenka Fojtíková) z roku 1913, založenou Kašparem Černým - a tato kapela byla základem slavné kapely, která po první světové válce odjela na osm roků do USA.

Já jsem vnukem starého kapelníka Jana Vyskočila zvaného Pošta, který je učitelem i pana Josefa Vyskočila, o němž článek paní Fojtíkové byl. Příkládám nalezenou fotografii, na které ale nikoho neumíme identifikovat. Vzhledem ke stáří pamětníků je možná nyní poslední šance muzikanty na fotografii poznat a třeba o nich také napsat vzpomínku.

Jak už jsem se zmínil, kapela VelkoBlatnická z roku 1913 byla základem kapely, která vyjela do USA. Jako kluk jsem se díval na stovky fotografií z celých USA, od Kalifornie až po Floridu, které byly ve velkém kufru na půdě domu č. 157, nuceně zbořeného v padesátých letech. Při této demolici se všechny tyto fotky, včetně dalších věcí, ztratily a bohužel se nezachovala ani jediná. Na těchto fotkách byla například kapela i o120 muzikantech ve slováckých krojích pod palmami na Floridě i po celých USA.

Osudy této slavné kapely byly popsány na pokračování ve Slováckých novinách, máme jenom několik dílů, ostatní se nám nepodařilo sehnat. Byli bychom velmi rádi, kdyby se například některé fotky z USA u někoho našly. Vidět velkou s lováckou kapelu v krojích z Blatnice a Ostrohu pod palmami na Floridě, vedle kaktusů v Texasu nebo pod mrakodrapy v New Yorku, je přece nevšední zážitek. Tato kapela měla mezinárodní nadregionální úspěch, takový, že větší si už ani není možné představit.

Ing. Stanislav Vyskočil, Blatnice pod Sv. Antonínkem, č. 608

Co skrývá kopec nedaleko Buchlova

Náš časopis vás seznamuje s novinkami ve Slováckém muzeu Uherské Hradiště

V našem časopise vás budeme pravidelně seznamovat s novinkami ve Slováckém muzeu Uherské Hradiště. Začínáme archeologickými nálezy, v dalším čísle budeme pokračovat informacemi o zajímavých výstavách i mnohém dalším, co se v muzeu odehrává.

Archeologický tým Miroslava Vaškových ze Slováckého muzea v Uherském Hradišti má za sebou úspěšný čtyřtýdenní výzkum na jednom z nejzajímavějších archeologických nalezišť Slováků – rozsáhlém hradišti z mladší a pozdní doby bronzové v buchlovských horách.

„Jsem velmi spokojený, podařilo se nám získat řadu nových informací o tomto místě,“ říká šéf týmu Miroslav Vaškových ze Slováckého muzea o výzkumu v terénu.

Kromě nálezu předmětů ze železných a barevných kovů, které se nyní budou detailně zkoumat, stojí především za pozornost nejnovější informace o hradisku.

Hold předkům

Toto hradisko na ploše patnáct hektarů patřilo podle všeho ve své době k největším dominantám regionu.

„Určitě to byla velká dominant, velký holý kopec, který byl z dálky vidět a na kterém žila řada lidí. V době nebezpečí zřejmě kopec sloužil k úkrytu většího množství lidí,“ říká Miroslav Vaškových, který má pro tehdejší obyvatele kopce jen slova uznání. Na kopci byl totiž dva kilometry dlouhý a až pětimetrový val, na němž byla ještě čtyřmetrová palisáda.

„Nezbývá nic jiného, než abychom našim pravěkým předkům složili obdiv. Když si uvědomíme, že všechno museli tahat v jednoduchých koších nebo v kožených

Šéf archeologů ve Slováckém muzeu Miroslav Vaškových ukazuje vstup do míst, kde hledali nové objevy.

A tady už jsou přímo místa vykopávek. Nedaleko Buchlova měli naši předci úkryt i útočiště.

Při „hledání“ historie pomáhají také studenti, kteří tak tráví mimo civilizaci i několik týdnů.

vacích do takové výšky, byl jejich výkon srovnatelný se stavbou pyramidy. Museli to stavět tisíce lidí, museli mít výbornou organizaci

práce, kterou museli řídit tehdejší „inženýři“,“ podotýká archeolog Slováckého muzea.

Hradisko na Holém kopci sice

v minulosti padlo za oběť „detektorářům“, tedy amatérským hledačům pokladů, ale z archeologického hlediska nebylo nikdy příliš zkoumáno.

Základní výzkumy probíhaly jen v roce 1940, tým Miroslava Vaškových přišel na místo loni a právě letos, kdy zkoumal dolní části hradiska v blízkosti jižního valu.

Víme, jaké měli domy i čím topili

„Dosud se o hradisku nevědělo téměř nic, kromě toho, že je z pozdní doby bronzové a že odtud pochází velké množství železných kovů. Teď už víme, že toto místo bylo zřejmě osídleno trvaleji, víme, v kterých asi místech, víme, jak vypadaly jejich domy, víme, čím si topili, jaké byly jejich pece, máme velké množství keramiky, máme nálezy železných i neželezných kovů a také zvířecích kostí,“ vyjmenovává Miroslav Vaškových nejnovější poznatky.

„Máme tam také zachycený poměrně velký objekt z mladší a pozdní doby bronzové, včetně kůlové konstrukce a části destrukce valu kamenene,“ dodává.

Archeologové se sice nyní přesunuli do Mařatic, ale hradisko na Holém kopci budou určitě v budoucnosti dále zkoumat.

„Ještě je toho mnoho, co se můžeme dozvědět, vždyť zatím máme prozkoumanou jen nepatrnou část celého hradiska,“ podotýká Miroslav Vaškových.

Text a foto: RB

V Louce, tam se umějí lidé bavit

Tak na tuto akci jsem se dostal do Louky úplnou náhodou. No, úplnou ne. Starostka obce Anna Vašicová mi poslala sms zprávu, že jednoho sobotního dne se u nich uskuteční druhý ročník populárního fotbalového turnaje, v němž se utkají zástupci několika ulic. „Pane redaktore, přijďte, bývá to paráda,“ dodala své informaci na zajímavosti.

Přijel jsem, byť se zpožděním, ranní „nástup“ mužstev, kdy za velkého zájmu diváků putují v průvodu na hřiště, jsem nestihl, čeho můžu jen litovat.

Také na samotném hřišti bylo vidět, že v tento den vládne v Louce opravdu výborná nálada. Žádnému z mužstev totiž nechyběli věrní fanoušci, navíc jejich originální oblečení či fandící pomůcky by stály za samostatný popis. Myslím, že fotografie mluví za jakákoliv slova.

Přiznám se, že podobné „sranda akce“ příliš nevyhledávám (což je možná škoda), v první chvíli jsem měl i zvláštní pocit z roztleskávaček, které se inspirovaly obdobím, kdy v neradostné „Husákově éře“ šířil povinný spartakiádní optimismus Michal David se svými Poupaty. Promiňte mi toto připomenutí, roztleskávačky byly výborné!

Stačilo zůstat mezi lidmi, popovídat si s nimi a třeba i někomu zafandit, a člověk viděl, jak v takové sousedské atmosféře mají lidé k sobě blíž, jak jsou jejich životy hned o něco lehčí či příjemnější. A jak ně-

kterým lidem pomáhají. Pověděl jsem si například s ženou, která se po přistěhování do Louky nemohla s místním prostředím sžít, ale právě takové akce jí velmi pomohly.

Navíc v Louce není takový fotbalový turnaj ojedinělou akcí, v poslední době tato vesnice skutečně žije. Můžete tady narazit na mnoho dalších zajímavých akcí, které si dokážou uspořádat sami lidé z Louky. A můžete mi věřit, když vám napíši, že nebylo možné neslyšet, jak prý louché „znovuoživení“ souvisí s příchodem nové starostky - a s její velkou činnorodostí.

Text a foto: RB

(Další fotky najdete na stránkách www.slovackoDNES.cz)

Fotbal kolem nás I.

Ženské obvykle nadávají, ale většina chlapů míří každou druhou neděli na fotbalové hřiště, kde právě ten jejich mančaft hraje nejdůležitější zápas v republice. Je to stejné všude, i na Slovácku a Horňácku. Výsledky a postavení v tabulce jsou tak trochu vizitkou každé vesnice. Někde se daří víc, o pár kilometrů dál mají funkcionáři z výsledků hlavu ve smutku. Někdy se zdá, že fotbal na dědině dělá fotbalový výbor, ale většinou je to o nedoceněné práci dvou nebo tří jedinců, kteří táhnou celý klub. Bez těchto obětavých a zapálených lidí by vesnický fotbal už dávno umřel. Někde za pár korun, jinde úplně zadarmo věnují tomuto sportu nespočet hodin a energie. Podívejme se, v jakém stavu je fotbal v některých místech našeho regionu.

Zájemců o fotbal je na vesnici pořád dost. Přesto ale děcek, ochotných pravidelně a naplno sportovat, rapidně ubývá. To se projevuje i v menším počtu mladých fotbalistů v našem regionu. FOTO: RB

Fotbal v útlumu

V největším městě našeho mikro-regionu **Veselí nad Moravou** slaví letos 80 let založení kopané. Mohlo by se zdát, že po sestupu z krajského přeboru chutnají oslavy funkcionářům klubu poněkud hořce, ale první muž veselské kopané a místostarosta města Vilém Reichsfeld to důrazně odmítá. „Ty věci bych vůbec nespojoval. Stalo se, ale život jde přece dál. Jsou horší věci, než sestup o jednu třídu, byť musím přiznat, že fotbal je u nás v úpadku. To chceme ale v nejbližší době změnit,“ tvrdí. Ve Veselí má zelenou hlavně mládež, a to je také největší radost současného vedení klubu. Potvrzuje to i jeho šéf. „Máme devět mládežnických mužstev, což je

přes sto třicet dětí, a když vidíte ty jiskry v očích, když se kluci oblečou do dresů a s jakým nadšením hrají, je to vlastně to, pro co ten fotbal děláme.“ Jako skoro všude jsou největším problémem veselského fotbalu peníze. I když má klub na svých webových stránkách přes dvacet sponzorů, nestačí to. „Náš rozpočet je něco kolem dvou milionů korun, ale citelně nám chybí hlavní sponzor. Naším přáním je získat od města milion korun, zbytek si musíme sehnat sami. Zatím jsme od radnice dostali něco přes šest set tisíc. Máme sice několik menších, ale to zdaleka nenaplní náš rozpočet,“ posteskl si v létě sedmapadesátiletý předseda, kterému také vadí příliš úzký funkcionářský kádr. „Největší problém veselského

fotbalu vidím v současné době v nedostatku lidí, kteří dělají kolem klubu jakýsi servis všech mužstev. Nějaký výbor sice máme, ale skoro všechno se táhne ve dvou-třech lidech. Máme deset mužstev, to je obrovské množství práce, kolikrát máme problém sehnat lidi na pořadatelskou službu při mistrovských zápasech nebo třeba do pokladny,“ popisuje trampoty Vilém Reichsfeld, kterého těší alespoň slušný zájem diváků o fotbal. Na domácí zápasy přišlo 4 800 diváků, což je nejvíce v kraji!

Horňácko jede

Fotbal na Horňácku je dnes jednoznačně sportem číslo jedna. **Veličané** si jako loňský nováček v krajském přeboru vedli skvěle

a nikdo nepočítal s tím, že budou dokonce míchat postupové karty do divize.

Šéf klubu a zároveň trenér Petr Kohůt ale ukazuje na jeden paradox: „V současné době se nám daří a není žádnou výjimkou, když přijde na zápas tři sta nebo čtyři sta lidí. Ale jsem přesvědčený, že když budeme hrát krajský přebor delší dobu, tak se to vrátí do starých kolejí, když chodila na fotbal stovka skalních,“ říká Petr Kohůt a vysvětluje. „Další roky už nebude fanoušek chodit na krajský přebor, ale chce vidět hlavně vítězství domácích a je mu jedno, jakou soutěž vlastně hrají. Dnes u nás vidím na hřišti lidi, co na fotbale nikdy nebyli, ale párkrát se prohraje a oni půjdou raději na koupaliště nebo do zoo než na fotbal,“ prohlašuje bez kapky sentimentu.

Velká je spádová obec a centrum celého Horňácka, do školy dojíždí děcka z okolních vesnic. Ale i tady je znát menší zájem mládeže o fotbal.

To potvrzuje i šéf velické kopané. „Největší zájem je u těch nejmenších. Potom už je to horší a veliký odpad děcek je při přechodu k dorostu. Oni by si zahráli, ale jenom tak jednou za tři týdny a neorganizovaně. Když mají hrát pravidelně každý víkend, tak jim to už nevoní, a to nemluví o pravidelném trénování,“ tvrdí Petr Kohůt a naznačuje, co je příčinou menšího zájmu mládeže o fotbal: „Dříve byl na dědinách jenom fotbal, dneska je spousta jiných lákadel a zábav. My s tím zatím větší problémy nemáme, ale také cítíme, že už není takový zápal, jako za našich mladých let.“

Lhota a Ostrožská Nová Ves hlásí spokojenost

V Ostrožské Nové Vsi dělá sekretáře už přes dvacet let Antonín Kalný.

Mimo to ještě pravidelně na místním stadionu hlásí. Ač sám fotbal nikdy nehrával, stojí ho tento časově náročný koníček spoustu času. Ani nechce počítat, kolik hodin na hřišti tráví. „Jsem tu skoro každý den, fotbal mě baví, i když v letošní sezoně jsme na tom dost bledě. Kdyby mělo mužstvo sestoupit z krajského přeboru, bylo by to pro mě obrovské zklamání,“ přiznává novoveský sekretář. (Nová Ves se nakonec v krajském přeboru zachránila.)

Hlavní sponzor kopané je firma Dobet v čele s panem Háblem. Nebýt jeho, kdoví, jakou soutěž by fotbalisté od šterkopisků hráli. To dobře ví i pan Kalný. „Náš rozpočet pro právě skončenou sezonu byl něco kolem půldruha milionu korun a nejvíc peněz dala právě firma pana Hábla.“

Dorostenecké mužstva novoveských fotbalistů najdete v krajských soutěžích. To svědčí i o dobré práci s mládeží. Antonín Kalný ale už zažil i lepší časy. „Zdá se mi, že asi tak v posledních pěti letech je o fotbal menší zájem. Na letošní podzim jsme starší žáky nedali dohromady vůbec a i když naše žákovské mužstvo skončila v uplynulé sezóně v horní polovině tabulky, tak tím, že jsme nedali dohromady mladší a starší, museli naši žáci se-

stoupit do okresního přeboru.“

Z Ostrožské Nové Vsi se přesunujeme jenom o pár kilometrů dál - do Ostrožské Lhoty. Tady hrají fotbalisté také krajskou soutěž, ale tu nejnížší I. B třídu, kterou předloni vykopali po dlouhých čtyřicetiletých letech.

Jednatel Lhoťanů je už více než pět let Antonín Miklíček, který si poměry v místním fotbale pochvaluje. „Po podzimu jsme byli v tabulce na dvanáctém místě a bodů jsme moc neposbírali, ale závěr soutěže nám vyšel parádně. Šest zápasů bez prohry ukázalo, že ve Lhotě je dobrá „partyja“ a já nemám o budoucnost fotbalu u nás strach,“ říká zkušený funkcionář.

Lhoťané nemají nouzi ani o mládež. Přípravka sice nehraje soutěžní zápasy, ale žáci i dorost fungují na velice solidní úrovni a o kluky není nouze. „My jsme měli dost kluků do dorostu vždycky, a i když letos žáci po roce sestoupili, tak na jaře pod novým trenérem Františkem Štergenichem dokázali hrát výborný fotbal,“ říká Miklíček.

Kolik stojí fotbal ve Lhotě? Ani tady se netají rozpočtem. „Plus mínus nás sezona vyjde kolem 400 tisíc korun. Zatím jsme peníze vždycky sehnali i díky obci, která je vlastně naším největším sponzorem,“ nedělá tajnosti kolem financí lhotský sekretář.

V příštím čísle časopisu budeme v putování po fotbalových klubech v našem okolí pokračovat.

Stanislav Dufka

Antonín Kalný (vlevo) je sekretářem novoveské kopané dvacet let. František Štergenich je sice trenérem lhotských žáků krátce, ale jeho práce je na výkonech fotbalistů vidět okamžitě.

FOTO: Stanislav Dufka

Jak si vedou naše FOTBALOVÉ KLUBY

Žádná sláva – spíš boje v dolní polovině tabulky

Nová fotbalová sezóna se rozjíždí, pro lepší orientaci jsme pro vás připravili přehled, jak si jednotlivá mužstva vedla v minulém soutěžním ročníku a v jaké jsou nyní situaci.

Nejvíce smutní asi ve **Veselí nad Moravou**, kde se sestupuje a mužstvo bude hrát jenom I.A. třídu, což je, jak sami uznáte, pro dvanáctitisícové město trochu málo. Sympatické na veselských funkcionářích je to, že nehází vinu na trenéra, který dostal možnost s mužstvem pokračovat dál.

Radost můžou mít ve **Velkém Veličce**. Kordárna jako nováček krajského přeboru, dokázala v soutěži obsadit skvělé třetí místo. Veličané se můžou pyšnit i nejlepším útokem v kraji. Duo Kohút – Kučera dokázalo vstřelit soupeřům 45 branek z celkových 66, které mužstvo nastřílelo. Bude zajímavé sledovat, jestli se Petr Kohút, který dal sám 28 gólů, neobjeví na podzim někde ve vyšší třídě. Vypadá to, že je mu krajský přebor poněkud těsný.

Na Horňácku nehrají samozřejmě fotbal jenom Veličané. Fotbalisté jsou i na dalších místech, a byť hrají jen nízké soutěže, zaslouží stejné uznání jak hráči s vysokými ambicemi. Příště se podíváme i na tyto místa Horňácka.

V **Hluku** vedl mužstvo na jaře nový trenér Radek Sopůšek. Po parádním začátku ale mužstvo třikrát prohrálo na domácím trávníku a celkově obsadili Hlučané 8.místo. Oproti loňsku je to ale posun o tři stupínky výš.

U šterkopiskových jezer v **Os-**

trožské Nové Vsi se bojovalo také pod novým trenérem. Libor Soldán se svou družinou se ale musel obávat o záchranu krajského přeboru do posledního kola. Nakonec se záchrana podařila. Jenom pro připomenutí, vloni skončili novoveští na 8.místě tabulky. V sousední **Ostrožské Lhotě** zjistili, že druhý rok je pro nováčka nejhorší. Lhoťanům vyšel parádně závěr soutěže a v posledních šesti kolech dokonce ani jednou neprohráli a s přehledem se nakonec zachránili. Na jaře už mužstvo vedl nový kouč. Josefa Dominika střídal Bohuslav Zalubil.

Dlouhodobější krizi prožívají asi v **Uherském Ostrohu**, který hraje stejnou soutěž jako Lhota, tedy I. B třídu. Loni 11.místo a letos ještě o stupínek horší, nedává dobrou vizitku fotbalistům z tohoto téměř pětitisícového městečka.

Fotbalisté z **Blatnice pod Sv. Antonínem** zůstali na svém. Minulý rok 11.místo, letos posun o jednu příčku nahoru. Blatničané budou opravovat hřiště, na podzim budou hrát v Uherském Ostrohu.

Poslední mužstvo z mikroregionu jsou **Boršice u Blatnice**. Boršičtí už několik let hrají okresní přebor a patří k tomu lepšímu, co tato soutěž nabízí. Také v uplynulé sezóně skončili v horní polovině tabulky na pěkném pátém místě.

Stanislav Dufka

Ty lhotští ženáci

I na Slovácku se hody mění. Někde „chřadnou“, jinde naopak vzniká ještě další tradice

Hody jako hody, vždyť jsou si všechny podobné, slyším od těch, kteří „brázdí“ Slovácko s fořákem nebo novinářským dířem. Často je to možná i pravda, hodů jsou týden co týden plné noviny a také informování o nich je mnohdy hodně podobné.

Přesto při bližším „zkoumání“ je možné nacházet na Slovácku zajímavé rozdíly. Ten největší bývá většinou v tom, jak moc atmosférou hodů ta která vesnice žije, kolik místních má ještě chuť a možnost obléknout se do krojů a připomenout si dávnou tradici. A velký rozdíl je také v tom, jak dnešní mladí hody prožívají.

Ruku na srdce, některé hody už nemají tu správnou atmosféru, evidentně ubývá zpěvu i tance, z bohaté historie lidových písniček se opakují stále ty samé a nebýt velké podpory radnic, některé hody na Slovácku by už svou historii dopsaly. A co je nejhorší - je nouze o samotné stárky.

Národ lhotský sobě

O to zajímavější je nová tradice, která vzniká v Ostrožské Lhotě. Tady začali někteří manželé před třemi lety s hody ženáčů, na které

letos navázali. „S myšlenkou na Krojované hody, které organizují „ženáci“, přišel jeden ze ženatých mužů, Mirek Dominik,“ říká Petr Radoch, který vede ve Lhotě už řadu let folklorní soubor Háječek.

„Mirkovi se zdálo škoda nevyužít hodového termínu mezi lety, kdy jsou u nás pořádány tradiční Slovácké hody s právem,“ dodává Petr Radoch.

V Ostrožské Lhotě, stejně jako v řadě dalších slováckých vesnic, jsou dnes tradice především v péči několika jednotlivců, právě kolem folklorních kroužků.

Na těchto jednotlivcích mnohdy záleží, jak moc či málo bude vesnice během roku žít, v čem naváže na dávné tradice. Samozřejmě nebývají úplně jediné, snahu dělat něco pro druhé mívají naštěstí i někteří další.

I vesnice na Slovácku se ale za poslední léta velmi změnily, i sem „vtrhlo“ 21. století, kdy - obrazně řečeno - se život z políček přesunul na cyklostezky.

Tato změna se samozřejmě dotýká i akcí, které kopírují církevní a zemědělský rok. Někde mají tyto akce svou autenticitu, jinde je cítit, že jde pouze o příliš umělou napodobeninu. Člen Lhotské ženácké hodové chasy Václav Hájek upozorňuje, že se snaží tyto hody dělat v duchu „národ lhotský sobě“.

„Tedy ve stylu obvyklém u většiny lhotských akcí bez podpory evrop-

ských i jiných institucí, s výjimkou finančního příspěvku z vlastního lhotského obecního rozpočtu,“ podotýká a hned dodává možná nejdůležitější informaci: „Nejde o žádný bombastický festival se spoustou estrád a ohňostrojem nakonec, ale naopak akce do posledního písmene plní hlavní smysl - nenásilné udržování tradic, založené na dobrovolnosti a upřímné snaze a umění pobavit se sami.“

Povolení dávají rodičům jejich děti

Přesně v duchu této poslední věty také hody ve Lhotě probíhají. Ženaté páry - tentokrát jich bylo čtrnáct - si tohoto setkání užívají, počínaje například sobotním stavěním máje (mimo chodem, v tom zahanbily i lhotskou mládež, která letos poprvé po mnoha desítkách let nepostavila v květnu májku), nedělním povolováním hodů u starosty až po tančení Slovácké besedy na

hřišti. A nesmím zapomenout na lhotský mužský sbor a rodičí se mladou cimbálovou muziku Višňa.

Ve Lhotě mají velkou výhodu i v tom, že folklorním akcím je výrazně nakloněn místní starosta Antonín Jelének. I díky tomu se například z povolování hodů stává zajímavý „ceremoniál“, kdy povolení dávají rodičům pod bedlivou kontrolou starosty samy děti – a je zajímavé při tom pozorovat, jak moc či málo se svým rodičům v leččems podobají. Ale to by bylo pro změnu jiné téma.

Nejdůležitější v této chvíli je, že hody ženáčů v Ostrožské Lhotě existují, taneční parket na místním hřišti se o hodové neděli slušně zaplnil a hostující dechová hudba Blatnička měla komu s chutí vyhrávat až do půlnocního bití hodin na lhotském kostele.

A nakonec se sluší vyjmenovat ty, bez nichž by tento článek vlastně ani neexistoval. Tedy hodové páry 2008: manželé Lidka a Mirek Dominikovi, Magda a Mirek Hyrákovi, Alena a Jarek Dominikovi,

Ria a Bohuš Dominikovi, Katka a Pavel Machovi, Jarka a Vašek Hájkovi, Julka a Vašek Radochovi, Věrka a Broněk Bachanovi, Lidka a Franta Hájkovi, Pavla a Petr Páčovi, Iva a Pavel Indruchovi, Hanka a Staňa Kuřinovi, Jana a Petr Bílkovi a Alena a Petr Radochovi.

Díky!

Radek Bartoníček

(Mnoho dalších fotografií najdete na internetových stránkách www.slovackoDNES.cz)

Novovešťané po 750 letech

Jaká je dnešní Ostrožská Nová Ves? Tady je pokus o jednu z možných odpovědí

Letošní rok je v Ostrožské Nové Vsi bez jakéhokoliv přehánění rokem velkých oslav. Měsíce slávy vyvrcholily předposlední srpnový víkend, kdy si obec připomněla 750 let od chvíle, co se o obci objevila první písemná zmínka.

Následující fotky jsem se snažil vybrat tak, abyste alespoň částečně pocítili atmosféru oslav a především se více dozvěděli o životě v Ostrožské Nové Vsi.

Je samozřejmé, že není například nijak důležité, zda na oslavy přijela honorace dřívější - tedy Přemysl Otakar II., v jehož listině je první zmínka o obci - nebo třeba honorace nynější, reprezentovaná zástupcem hejtmana.

Předčili mnohé z okolí

Co je ale důležité? Mnohem a mnohem důležitější je samotný život Novovešťanů v dnešní době, to, jak jejich zástupci pečují o věci veřejné, jaký mají lidé k sobě vztah a co dobrého pro sebe i druhé dělají.

Myslím, že velmi dobře o tom promluvil ve svém nedělním kázání v místním kostele novoveský kněz P. Teňhal. A to například ve chvíli, kdy mluvil o jednom knězi, který zanechal písemné vzpomínky na své působení v obci v předminulém století.

"Zanechal v nich dojemné sdělení, jak byl nadšen kvalitami duchovními a lidskými starých Novovešťanů a Chlilčanů. Jak daleko předčili mnohé z okolí," sděloval P. Teňhal zaplněnému kostelu a ptal se, jací lidé budou v obci v dalších stovkách let.

Mimochodem, jeho kázání stálo za pozornost i z jiných důvodů. Například, když na věřící takřka naléhal, aby vzpomínali, ale nevězeli v minulosti. A připomněl jim ženu Lotovu, která při útěku ze Sodomy neuposlechla varování andělů, aby se neotáčela, a proměnila se pak v solný sloup. "Nevzte v minulosti! To je ztráta života. To je ztráta perspektivy. To je ztráta všeho," říkal kněz.

Rád bych se ale zastavil u jeho

slov o kvalitách dřívějších generací Novovešťanů. Co myslíte, jaký je dnešek? Nevím. Pokud bych usuzoval jen z obrazu nedělního slavicího kostela, řekl bych, že dobrý. V kostele bylo opravdu hodně lidí, nemálo z nich přijelo na kole, víra má tady svou sílu, není divu, že Nová Ves "zrodila" kolem dvaceti kněží. Povšiml jsem si i mnoha dětí a také těch, o kterých bychom řekli, že patří ke střední generaci. Jenže, někteří namítnete - lze klást rovnítko mezi "kvalitu" té které vesnice a množství lidí v kostele?

Podle jakých dalších "obrazů" lze ale poznat, jací lidé žijí třeba tady v Ostrožské Nové Vsi? Nebo někde jinde na Ostrožsku a Horňácku? Existuje nějaké měřítko, co myslíte?

Leccos se dá usuzovat třeba z průvodu nebo z povídání s některými lidmi - ale samozřejmě, opět je to obraz neúplný.

Spolkový život se lepší

V Ostrožské Nové Vsi se prý v poslední době lidé opět více scházejí a baví. Nedlouho tady funguje například mužský a ženský sbor, třeba při letošním fašanku bylo vidět, že oba sbory dokážou být hodně veselé. Ovšem pozor - letošní fašank byl po dlouhé době první, a to k jeho obnovení hodně pomohl starosta, který se ho snažil zorganizovat i finančně podpořit. Teprve podle příštího roku uvidíme, jestli tu tradice fašanku zapustí kořeny hlouběji.

Velkou tradici tady mají hasiči, nechybí spolky myslivců, včelařů nebo vinařů, velké úspěchy sklízí divadelní skupina BLIC, hodně lidí se věnuje sportu, proslulý je zdejší kanoistický oddíl. A nesmím zapomenout na mnoho zajímavých výstav. K péči o tradice samozřejmě patří, kromě

Mše svatá

vzpomínaných sborů, také péče mateřské školy, pro starší existuje soubor Pomněnka. Opět by ale mohl někdo namítnout - jak moc svědčí vztah k tradicím a ke spolkovému životu o tom, že lidem se v Ostrožské Nové Vsi daří žít spokojený život?

Dívám se ještě do místního zpravodaje, který potvrzuje zdejší činnorodý život. Ředitelka školy se loučí po mnoha letech s učitelstvím a velmi děkuje za spolupráci řadě lidí, děti kolem farnosti si udělaly výlet na sv. Hostýn, žáci učící se němčinu si

našli partnery ve Slovinsku, pěkný program předvedly děti ze školky, vyšla kniha o zajímavých rodácích, hasiči předvedli svou techniku dětem, mnoho užitečného udělali včelaři.

Tak jaká je po 750 letech Ostrožská Nová Ves? Odpověď by musel dát každý z těch, kteří tady žijí. A určitě by ty odpovědi nebyly stejné. Přesto si dovoluji tipnout - Ostrožská Nová Ves je zajímavé místo pro život.

Radek Bartoníček

(Mnoho fotografií z oslav najdete na stránkách www.slovackoDNES.cz)

Děti ze školky pod vedením ředitelky paní Zdeňky Červeňákové, která je při vystoupení doprovázela na harmoniku. Právě ve školce dělají mnoho pro udržení lidové hudby i tance v obci.

Michal Jurásek, novoveský primáš cimbálovky, která doprovázela vystupující při oslavách. V obci ale žádná cimbálovka není, Michal hraje jinde.

Spolků je v obci několik. Například vinaři, ale také myslivci nebo včelaři. A samozřejmě i Orli. Tady jdou vinaři, kteří ovšem byli v průvodu jen dva.

A samozřejmě nechybí ani mužský sbor, který si dal poněkud nezvyklý název – Krasavci.

Kluci z folklorního kroužku Pomněnka, v němž se se snaží vést děti k tančení i ke zpěvu.

Novoveští hasiči se zcela novým – a také vůbec prvním – praporem. Historie hasičů je dlouhá, nedávno slavili 120 let existence.

Starosta (vlevo) a místostarosta obce, tady jsou v kostele při slavnostní mši, k oltáři právě nesou obětní dary.

K Ostrožské Nové vsi patří také Aerobik klub Stonožka. Při oslavách se divákům představilo kolem dvaceti dívek, tady na snímku jsou v detailu dvě z nich.

Kostel byl při nedělní slavnostní mši zcela plný - prý tomu je ale tomu tak i v jiné neděle. Přítomno bylo několik kněží - rodáků, další důkaz toho, že víra má tady ještě silné místo.

Ženský sbor neexistuje v Ostrožské Nové Vsi dlouho. O to více ale vystupuje a také se pravidelně schází na zkouškách. Další důkaz toho, že lidé v obci mají o kulturní dění zájem.

Novoveská chasa. "Stálý" soubor, který by se věnoval lidové hudbě, obec nemá. Právě v chase je ale skupinka lidí, kteří mají o tuto hudbu zájem, brzy také pořádají hody. Prý jich spíše přibývá než ubývá.

Blatnice se mění. Místo zelí výrobní haly

Povídání s manažerem společnosti, která slibuje práci pro mnoho desítek lidí

Na místě, kde bylo dříve pole a rostlo jen zelí, roste v poslední době jedna hala za druhou. Po firmě Seiko staví svůj závod za Blatnicí pod sv. Antonínkem směrem na Blatničku německá společnost Siempelkamp, která hledá urychleně zaměstnance. Nejdříve jich bude dvacet pět, postupně by měli být přijímáni další.

Michal Pospíšil před halou, ve které by se mělo začít ještě letos vyrábět.
FOTO: Zuzana Lipárová

Když přijdete na samotné místo, všimnete si, že práce jdou hodně rychle, první kopnutí do místní půdy nastalo v květnu a letos v listopadu by měly být haly hotové. „Během listopadu se začnou navážet technologie. Do konce měsíce by měla být hala předána a v prosinci by měl být spuštěn zkušební provoz řádově asi s 25 lidmi, než se to rozjede na plné obrátky,“ prohlašuje manažer českého Siempelkampu Michal Pospíšil.

Na „plné obrátky“ znamená zaměstnávat ve třech halách, které budou v budoucnu vzájemně propojeny, asi 150 lidí. „Záleží taky na tom, jak se nám tu bude dařit, jaká bude činnost, jak se nám podaří najít lidi pro výrobu a podobně,“ vysvětluje manažer. Siempelkamp vyrábí už 125

let hydraulické lisy. Podle slov majitelů celosvětově každá druhá deska z dřevěného materiálu se vyrábí na zařízeních společnosti, která nyní staví svůj závod i v Blatnici. Práce ta bude poměrně těžká a proto bude vhodná pro muže. Ženy pak najdou uplatnění v administrativě.

„Konkrétně v Blatnici budeme dělat podsestavy,“ odpovídá

bor pracovníků, první zájemci se už prý hlásí.

Jak se vlastně tato německá firma na Slovácku objevila? Za vše může vlastně firma Seiko, která tady už je a zřejmě je spokojená. Majitelé obou společností se totiž znali. „Byla to trochu náhoda, že se setkali dva lidé a to doporučení asi udělalo hodně,“ říká zástupce českého Siempelkampu Michal Pospíšil.

Obci věnovali 300 000

Dřív než většina Blatničanů vůbec věděla o tom, že se za koupalištěm chystá výstavba, udělal si Siempelkamp dobré jméno tím, že zřídil novou, moderní, jazykovou učebnu v budově místní základní školy.

„Siempelkamp chtěl udělat něco pro obec a je všeobecně známo, že v podstatě chybí znalost jazyků. Hodně se o tom mluví a málo se proto dělá,“ míní Pospíšil a ujišťuje, že prý tento krok firmy nebyl jen jednorázovou akcí a reklamou. „Nepředpokládáme, že skončíme učebnou za 300 tisíc, jakmile začneme fungovat, postupně budeme ze získaných prostředků sponzorovat některé kulturní a sportovní akce.“

Jazykové vzdělávání a kvalifikační kurzy pak umožní i svým zaměstnancům. „Budeme mít zahajovací programy, protože počítám s tím, že ne na všechny posty se mi podaří sehnat lidi, kteří budou skutečně dobře jazykově vybavení. Plánujeme, že že během jednoho roku začnou školení, které bude firma dotovat. Když budou pracovníci ochotni na sobě pracovat, projeví se to i v jejich mzdovém ocenění a budou mít i šanci na kariérní postup,“ vyjmenovává Pospíšil.

On musel o místo u firmy bojovat, nastoupil letos 1. července, do té doby pracoval dvanáct let pro japonsko-německou firmu, spolupráce na vysoké úrovni je

z něj „cítit“. Zatím jezdí dvakrát týdně z Brna, nebrání se ale ani myšlenky usadit se někde na Slovácku.

Vyhrál konkurz, velí stavbě v Blatnici

Když jsem se ho zeptala, proč si Siempelkamp vybral právě jeho, mluvil o překvapení svých budoucích zaměstnavatelů z toho, že ještě před konkurzem se jel do Blatnice na stavbu haly podívat. „Zajímala mě cesta, jak dlouho trvá a jestli ji snesu, jak to tady vypadá, abych viděl kraj, okolí, pozemky, jestli je v plánu nějaká přístavba dalších firem, abych si ujasnil celkovou představu,“ říká Michal Pospíšil. „Kraj se mi opravdu moc líbil, ještě jsem si zašel na svatý Antoníněk a myslel jsem si - takový pěkný kraj, tady se mi docela líbí,“ dodává.

Pak následovala cesta do Německa, konkurz a rozhodnutí o tom, že je novým šéfem české pobočky. A proč vlastně po tak dlouhé době chtěl změnit působiště? „Už se mi to zdálo docela dlouho pořád se stejnými lidmi a tak jsem hledal něco jiného, kde bych se mohl realizovat. A není to ještě tak jednoduché. Japonsko-německou firmu jsem tady budoval před dvanácti lety od začátku, kontroloval stavbu, vybíral jsem lidi podle svých představ. Napadlo mě, že by mě bavilo udělat si něco takového znovu. Nejtíže do hotové firmy, kde máte nějaké struktury, se kterými musíte fungovat, spíš si děláte podle svého,“ přiznává se.

Příští měsíce ukáží, jak je tedy s „naším“ Slováckem spokojený, jeho poznatky budou určitě další mozaikou do dalšího poznávání našeho kraje. Nechme se překvapit.

Zuzana Lipárová

Reportáž o klubu maminek

Přijeli „učitelé“ z Čech

Programový výbor

Členové Místní akční skupiny Hornácko a Ostrožsko.

Domeček plný maminek

Představujeme Dětský klub Domeček. Také on je členem MAS Hornácko - Ostrožsko

Představte si krásné počasí, nádherné prostředí Antonínku, k tomu několik maminek a kolem nich nepočítaně dětí – samozřejmě neustále se pohybujících, křičících a něco provádějících.

Přesně taková byla kulisa následujícího povídání, z něhož se dozvíte o existenci Dětského klubu Domeček z Ostrožské Lhoty. Klubu, který je také jedním z členů naší Místní akční skupiny Hornácko – Ostrožsko.

Ze všeho nejdříve bych měl ctěné čtenáře upozornit, že maminky měly v okamžiku, kdy jsem s nimi mluvil, za sebou pěkně náročný program. Výlet na Antonínek, spojený s hledáním pokladu, byl už jejich třetí akcí v jediném týdnu. Předtím už uspořádaly pro děti projížďku na koni a také se vydaly na velký výlet až do Ostravy.

„Byla to paráda! Děcka měly zážitek z cestování vlakem a v Ostravě jsme viděly několik pěkných míst,“ říkají maminky takřka jednohlasně. Když je poslouchám, uvědomuji si jednu „drobnost“, které jsem si nikdy nevšiml.

Až na výjimky totiž není ani jedna místní, skoro žádná se nenarodila v Ostrožské Lhotě, přišly sem až za svými muži, usadily se a také se jim tady narodily děti. A možná právě v tom jsou kořeny toho, proč takový Domeček ve Lhotě vyrostl a proč si maminky tak rozumí.

Chybělo místo k setkávání

Dvě z nich se před třemi lety náhodně setkaly při projížďce kočárkem, a jak přiznávají, do té doby se vůbec neznaly. „Nějak jsme se daly do řeči a vzájemně si postěžovaly, že žádnou

z maminek ve Lhotě pořádně neznáme,“ vzpomíná Veronika Turčínková, která pochází z Boršic u Blatnice. „A také jsme si řekly, že ani nemáme místo, kde bychom se setkávaly,“ dodává Jitka Turčinová, rodačka ze Znojma. Pokud byste obě tyto ženy poznali více, viděli byste, že jim rozhodně neschází energie a chuť

řada na všechno možné, nechybějí „babské“ debaty, hraní s dětmi, tancování, loutkové divadlo, procházky, výlety, pořádání několika kulturních akcí a také dobročinný bazar – tolik akcí, že by jeden málem nevěřil.

„Jsme velmi vděčné místní farnosti, která nám vychází opravdu hodně vstříc. Například bylo potřeba koupit nový koberec a nám bylo umožněno podílet se na jeho výběru tak,

aby vyhovoval dětem. Nebo nyní pan farář pro děti shání velký dětský domek na hraní,“

říká další maminka

ze lhotského

Domečku

Štěpánka

Bach-

anová

– mimo-

chodem,

do Lhoty

přišla

za svým

mužem

z Boršic.

Možná je nyní

ta pravá chvíle

vzpomenout další ak-

tivitu maminek, za kterou

jim budou určitě vděčné i budoucí

maminky, které ještě teď mají zcela jiné starosti než starosti rodičovské.

Bude dětské hřiště!

Velkým snem (ne)lhotských maminek bylo totiž zřízení pořádného dětského hřiště. Po vzpomínané petici za vybudování hřiště podaly na obec žádost a setkaly se s pochopením. Od té doby běží kolotoč jednání a shánění peněz, který v této chvíli vypadá velmi nadějně.

„Nechtěli jsme zůstat pasivně jen u petic a žádostí. Vypracovaly jsme projekt adresovaný NADACI DĚTI-KULTURA-SPORT, jejímž zakladatelem je pan Ivo Valenta, ve kterém jsme žádaly o finanční podporu na výstavbu tohoto hřiště,“ říká Jitka Turčinová.

V roce 2007 se maminkám podařilo získat 40 000 korun, letos 25 000 korun. Podílely se

do něčeho se s vervou pustit. Nelze se tedy divit, že u nich nebylo od slov daleko k činům – navíc ten první čin byl docela razantní. Obě totiž napsaly petici, ve které volaly po vybudování dětského hřiště v obci. A samozřejmě začaly shánět i podpisy. O dětském hřišti ale více o několik řádků dál.

Zatím se píše září 2005 a Jitka, Veronika i další maminky a jejich děti se díky vstřícnosti zdejšího farního úřadu poprvé scházejí v prostorách Pastoračního centra P. Antonína Šuránka.

Získávají drobnější finanční podporu obecního úřadu, zpočátku se setkávají jednou za 14 dní, později každý týden, vždy v úterý dopoledne. A to platí až do dnešních dnů.

Při jejich setkávání přichází pochopitelně

Jedeme na výlet do Ostravy!

A tady už jsme v Ostravě!

i na dalších žádostech o granty, ale neuspěly. Pořádná "injekce" nakonec přišla z Regionálního operačního programu, pět a půl milionu korun, za které bude ve Lhotě vybudováno dětské hřiště i s celou odpočinkovou zónou. Právě nyní se dokončuje ve spolupráci s maminkami projekt a probíhají debaty, jak by mělo celé hřiště vypadat. "Navíc se nám už podařilo dostat na hřiště první herní soupravu se skluzavkou," podotýká Jitka.

Ve Lhotě je super

Samozřejmě při antonínkovém setkání

s maminkami probíráme řadu dalších témat. Zajímá mě například, jak se jim ve Lhotě líbí, co jim třeba schází. Odpovědi jsou skoro totožné - ve Lhotě jsou nadmíru spokojeni. "Lhota je prostě super," vyhrkne Lucka Dobešová-Jakešová, která se přistěhovala ze severní Moravy. Narodili se jí tu dva kluci, zpočátku byla především doma, ale postupně začala chodit právě do Domečku. "Je to tady opravdu super, je tu všechno, od doktora přes devítiletou základní školu až po super cyklostezky, to je bomba," nešetří chválou. A přidávají se další maminky, nejen ty ze Lhoty, ale také například z Hroznové Lhoty, odkud přijíždí do Domečku Monika Jochová. "Velmi se nám tu líbí, je tady taková banda kamarádek, jsem ráda, že Domeček byl v provozu celé prázdniny," říká. Nakonec ovšem přijdou na řadu dvě věci, které ženám na mateřské dovolené dělají starosti. Jedna se týká bezpečnosti dětí ve Lhotě, do které se vjíždí z prudkých kopců, není například elektronický měřič rychlosti a až na výjimky

chybí v ulicích zpomalovací retardéry. A druhý problém? "Chybí nám nové maminky. Až nám trochu vyrostou děti, kdoví, jestli Domeček bude existovat," zní obava (ne)lhotských maminek.

RB

Na hřišti s panem starostou Jelénkem, na jehož koni jsme se děti vozily.

Výlet na Antoníněk - opékali jsme špekáčky a hledali poklad obra Bohumila.

A tady jsme v našem domečku, v Pastoračním centru P. Antonína Šuránka.

Přijeli „učitelé“ z Čech

Několik rad pro ty, kteří budou vybírat i odmítat projekty

Konec srandy, teď už jde opravdu do tuhého. I tak by se dala popsat současná situace kolem evropských peněz, které začínají přicházet do našeho regionu. Začíná „ostrá etapa“, kdy zvolení jednotlivci v našem regionu budou ukazovat na ty, kteří peníze na projekty dostanou a kteří naopak ne. Aby takový nelehký výběr zvládli co nejlépe, naslouchali minulý měsíc zkušeným „učitelům“ z Čech – předsedovi Národního observatoře venkova JUDr. Radanu Večerka a členovi Novohradské občanské společnosti Mgr. Michalu Jarolímkovi.

Vše začalo domkem na vesnici

Právník, který od roku 1993 podnikal v cestovním ruchu a nemovitostech až do roku 2007. To je JUDr. Radan Večerka, který se k problematice programu Leader dostal díky tomu, že si postavil dům na vesnici za Karlovými Vary.

„Moje angažmá ve venkovském hnutí začalo právě tímto stavením a kopáním kanalizace. Je to úsměvné, byl to klasický problém s nekoordinovanou činností a tehdy jsem nabídl starostovi pomoc. On mně prostě řekl „výborně, pojďte nám pomoci“, tak jsem se dostal až do finančního výboru obce. Nakonec se zjistilo, že kanalizace je průšvih. A jak už to tak někdy bývá, byl v tom soukromý zájem.

Tak jsem se dostal do regionu Vladař, který se stal Místní akční skupinou. A postupně jsem začal chápat problémy regionu Vladař a metodu Leader,“ vzpomíná na začátky.

Společně s kolegy založil Národní observatoř venkova. Je jediný, kdo nyní zastupuje Leader v Monitorovacím výboru Programu rozvoje venkova na ministerstvu zemědělství.

„Díky tomu jsem se vlastně dostal do problematiky evropských programů. Pro Leader jsem se snažil obhajovat, zastupovat a tlačit zájmy v těchto operačních programech. Někdy to jde, někdy nejde. Většinou je to samozřejmě velice složité, ale dneska už je Leader jednou

z prioritních os programu rozvoje venkova, kde se rozděluje tři čtvrtiny miliardy ročně a to už něco znamená. To je o profesionalitě lidí. No a samozřejmě to chce mít nějakou tu filozofii, kterou si, myslím, dobře zastupuji,“ tvrdí. „Není to ani tak složité, jako spíš nové,“ dodal. Chce pomoci těm, kteří chtějí mít na svůj nápad také peníze. „Snažím se připravit vzdělávání pro ty, kteří se chtějí touto meto-

udělají chybu a musí nést následky,“ vyzdvihl Večerka. Proto také spolu s dalším právníkům kolegou z Prahy připravuje publikaci, která se jmenuje Právní minimum MAS.

„Musíme si uvědomit, co metoda Leader znamená. Dopředu se řekne: vymyslete strategii. S ní musíte soutěžit v konkurenci s ostatními strategiemi. No a jestli to vaše strategie vyhraje, tak na ni dostanete balík finančních

To jsou oni „učitelé“ z Čech. JUDr. Radan Večerka (vlevo) a Mgr. Michal Jarolímek. Do našeho regionu přijeli radit, jak vybírat projekty. FOTO: Zuzana Lipárová

dou zabývat. Je to jakési základní minimum Místních akčních skupin, aby jak zaměstnanci, tak manažeři a další účastníci věděli, že jsou zasazeni jak do právního systému, velice důležité problematiky, která k nám přichází z Evropských fondů. Týká se veřejné podpory a je často alfou a omegou fungování MAS vůbec,“ upozornil.

Podle pana Večerky spojením veřejného a soukromého sektoru vždy dojde ke konfliktům a mohou za ně právě peníze. „Kdyby nebyla pravidla, byla by v tom anarchie. A hrozilo by, jak pro samotné zaměstnance, tak i pro lidi, kteří se tím zabývají profesionálně, že

prostředků. A s ním si v zásadě hospodaříte sami, ale nesete za něj také zodpovědnost. A o tom jsou pravidla, která omezí možná rizika,“ říká. Jedno školení totiž mnoho nevyřeší. „Jde o to, abychom nastartovali systém celoživotního vzdělávání. Profesionálové, jestli chtějí být profesionály, se musí celý život učit. Musí být aktivní,“ podotýká.

Nestačí napsat zamítnutí projektu

O programu obnovy a rozvoje venkova Leader v kanoistickém klubu promluvil také bývalý učitel, nyní člen Novohradské občanské

společnosti Mgr. Michal Jarolímek, který čerpá především ze zkušeností Místní akční skupiny Růž. Ta funguje mnohem déle než MAS Ostrožsko a Hornácko.

„Nejen peníze a plány, ale i zodpovědnost a starosti patří k rozdělování peněz na projekty,“ řekl na úvod všem, kdo si našli čas a přijeli do Ostrožské Nové Vsi. Především mluvil o tom, jak je důležité projekt přečíst až do konce a poznat jej. „

Stalo se, že někdo proletěl očima projekt žadatele a odmítl jej. Přitom může jít o dobrý záměr, který jen pohořel na nedůslednosti,“ řekl. „Hodnocení je okamžikem velmi důležitým. Někteří ze žadatelů se totiž stanou příjemci,“ upozornil s tím, že začíná proces

vat na jejich žádost a najít problém, poučit se z něj a zkusit žádat znovu. Nejen napsat dopis s tím, že to nevyšlo. Manažer má být jakýmsi partnerem žadatele,“ upozornil a dodal, že pokud žadatel pohoří, může nabýt i pocit, že jej v tom MAS nechala. „Navíc odmítnutím projekt nekončí, musí se dovést do finále,“ sdělil účastníkům školení.

Ne každý to psychicky zvládne

Stejně tak manažerům MAS zdůraznil, aby i po výběru dále spolupracovali s těmi, kterým se podařilo uspět.

„Členové Místní akční skupiny by dál měli kontrolovat a sledovat proces realizace, aby až

Když jsem tak pozorovala návštěvníky školení, měla jsem z jejich výrazu pocit, že na ně dolehla tíha z vítězství. V některých očích se zaleskl ten odraz odpovědnosti a mravenčí práce, která je před nimi.

Na závěr po různých debatách však obavy opadly a nebyly už skoro na nikom znát. Naopak se jim vrátila chuť, se kterou krátce po poledni přijeli.

„Složitě to může být pro lidi, kteří jsou spíše amatéři, protože se od nich vyžaduje výkon hodný profesionálů. Najednou se po nich chce, aby dělali věci, které jinde, například na kraji, ministerstvu a podobně, dělaly týmy, odbory lidí. Ti jsou jednak neustále školeni tak, aby něco z této oblasti znali. Zatímco tady se to jakoby nechává, ať se v tom lidé vykoupu sami. A ono je to samozřejmě také dobře. Nicméně, ne každý to může ustát. Ne každý se s tím může vyrovnat a zvládnout to psychicky,“ uslyšela jsem jeden z názorů.

Takže vymáchat se, ustát to a pak už je to „hračka?“ ptala jsem se na zkušenosti pana Jarolímk. „Přesně. Projít si krizovými situacemi, to je otázka každé organizace, každá si je prožije. Vznikají v tom momentě, kdy názor jednoho naráží na názory druhého,“ podotkl. Zajímala jsem se také o to, co podle něj je a není střet zájmů a co není.

„To musí každý vědět sám. Já si myslím, že to univerzálně a všeobecně nejde. Je to otázka svědomí každého člověka, jestli při výběru projektu ví, že když jej podpoří a zrealizuje nějaký penzion, kde bude mít potom o stovku levnější služby nebo věc, která bude všeobecně ku prospěchu. Z devadesáti procent se ale tyto střety časem profláknou,“ tvrdí Mgr. Michal Jarolímek.

Zuzana Lipárová

A tady už jsou ti, kteří jim naslouchali. Zatím se ještě školí, ale už brzy budou rozhodovat o tom, kdo miliony korun dostane a kdo naopak ne. FOTO: Zuzana Lipárová

náročný a dlouhodobý. „Je ale potřeba věnovat se i těm neúspěšným. Znovu se podí-

pozdě nezjistil, že zkolaboval. Musí mít přehled o realizaci projektů,“ vyzdvihl Jarolímek.

Inzerce

Ti, kteří spolurozhodují o milionech

V posledních dnech se v kanceláři Místní akční skupiny Ostrožska a Horňácka dveře nezavrou. Do regionu putují miliony korun, které vybojovala MAS Horňácko a Ostrožsko v soutěži o evropské peníze. Teď záleží na šikovnosti žadatelů, s jakými nápady přijdou. Na následujících řádcích se vám pokusím představit prvních pět, kteří zastupují programový výbor MAS. Programový výbor se podílí na schvalování zvolených projektů, které posoudila výběrová komise jako ty nejlepší.

O. N. Ves: Staneme se turistickým centrem

Se starostou Ostrožské Nové Vsi Stanislavem Turečkem, který v MAS zastupuje Sírnaté lázně, jsem se sešla jako s prvním z členů programového výboru. Zrovna, když se v datu sešly tři osmičky (8. 8. 2008) a ještě k tomu v osm hodin ráno. Rozhovor se vedl především na téma činnosti v programovém výboru a taky o obci, kterou spravuje už deset let.

„Peníze z evropských fondů jsou v rámci sdružení MAS slíbené. Teď zbývá nastartovat proces sběru projektů a na základě shromážděných dokumentů, které žadatelé předloží, bude programový výbor vybírat nejvhodnější projekt. Spektrum možností, o co žádat, je hodně široké a bude záležet na tom, aby se hodnotitelé oprostili od myšlenky, chtít hlavně něco „domů“, ale opravdu s nadhledem si řekli „toto je perfektní myšlenka a je potřeba podpořit takové projekty, které jsou zajímavé a které tomuto regionu přinesou něco zvláštního a nového,“ říká novoveský starosta.

„Obce, také mohou být příjemcem dotace, mají vesměs stejné problémy: upravit střed obce, opravit místní cesty, doplnit inženýrské sítě a dát do pořádku zeleň. Komu, ale dotaci přidělit? Pokud se však objeví něco, co se odlišuje od zaběhlého stereotypu, tak takový projekt bude mít daleko větší šanci na získání podpory,“ pokračuje v povídání starosta.

Zastupitelé obce nyní očekávají, jak dopadne jejich projekt přeshraniční spolupráce s městem Trenčín. Jedná se o možnost rekonstrukce domu zahrádkářů na „muzeum folkloru a tradic“, včetně využití prostor pro potřeby školy na pracovní dílničky a pro zájmové spolky a folklorní sdružení. „V obci se o této rekonstrukci již delší dobu mluví a když se nám naskytla příležitost realizovat tento záměr s podobným projektem na slovenské straně, chceme tuto možnost využít. Proto do toho jdeme, však to nějak dopadne. Věříme, že by se to mohlo podařit,“ říká.

V souvislosti s tímto projektem vzpomíná místního malíře pana Jana Bot-

ka, který podle něj je velmi aktivní a zapálený po různých formách výstav. „V Ostrožské Nové Vsi chybí prostory, které by těmto potřebám vyhovovaly a právě pan Jan Botek je iniciátorem zřízení muzea v rámci přeshraniční spolupráce. Zde by se měli vystavovat krojové součásti a vůbec předměty, které jsou historicky spjaté s obcí nebo s kulturou a s životem obce. Chtěli bychom, aby byla stálá expozice, která by byla doplňována o výstavy tématické,“ plánuje starosta.

V budoucnu by měla obec Ostrožská Nová Ves ve spolupráci s podnikateli, dobudovat podle starosty kvalitnější zázemí kolem štěrkových jezer a pak by mohla od jara až do podzimu plnit funkci příměstského rekreačního centra pro okolní města.

„Máme krásnou, kvalitní čistou vodu ve štěrkových jezerech vhodnou na koupání, vodní sporty i rybaření. Jsou zde vybudovány bezprašné cyklostezky a vinné stezky, které jsou propojeny od Uherského Hradiště až do Veselí nad Moravou, které Vás zavedou do krásných přírodních lokalit i do vinných sklípků. Máme zde Sírnaté lázně, kde je možno poléct neduhy děla, hlavně kloubová onemocnění, záněty šlach a též kožní nemoci jako je lupénka. Pamatuje, že nikdy není na škodu udělat něco pro své zdraví. Naproti přírodního koupaliště se buduje golfové hřiště. Kanoistický oddíl a novoveští dragoni Řezníci mají své zázemí na Kunovské tabuli a svými sportovními výkony dělají obci velmi dobré jméno. Pokud se podaří postavit muzeum folkloru a tradic, bude toto výborným zázemím pro aktivní folklorní spolky, které nyní v obci působí. Zachování lidových tradic a folklóru je jedním z našich důležitých úkolů,“ končí svůj monolog novoveský starosta.

Kuželov: Lidé u nás nejsou tak závistiví

Se starostou Kuželova Jiřím Práškem (a zároveň v MAS zástupcem podnikatelů v oblasti zemědělské, pěstování lesa a těžbě dřeva) Jiřím Práškem to bylo trochu těžší. Domluvili jsme se, ale pan starosta odcestoval do zahraničí, pak neměl čas, pak jsem zase nemohla jít, ale nakonec to dobře dopadlo.

Pan Prášek je totiž starostou neuvolněným, místopředsedou MAS, členem programového výboru a zároveň podniká, což mu zabírá mnoho času. Jak mi řekl, jako starosta se snaží všestranně rozvíjet obec a stejný cíl má i ve fungování Místní akční skupiny Horňácko a Ostrožska, ačkoli je to boj s časem.

„Je to především o komunikaci s lidmi, s mnoha lidmi, a to je velmi náročné,“ podotkl. Podstatné, co zdůraznil a za co vyjádřil pochvalu, jsou peníze, které se podařilo získat. „Doposud úspěšně zafungoval manažerský tým a získal pro nás dlouhodobou dotaci Leader. Myslí, že v rámci turistiky a propagace se docela slušně rozvíjíme. Jak bude ale MAS úspěšná dál, se uvidí až za dva až tři roky,“ říká. Z jeho slov vyplývá, jak si těchto peněz váží. Ví, jak moc jsou v každé obci - jako je například Kuželov - potřebné.

„Bohužel rozvojová politika naší země venkov zatím spíše přehlíží. Třeba rozdělení daní na jednoho obyvatele je na venkov až desetkrát nižší než do měst, a to je diskriminující,“ postěžoval si a zároveň s nadějí dodal: „Proto se musíme učit dělat projekty a žádat o dotace

a pak je úřadovat. To je mnoho času navíc, který by se dal věnovat našim lidem.“

Jiří Prášek o své obci říká, že je to krásná podhorská obec s bohatou tradicí lidové kultury. Proto by byl rád, aby se tady rozvíjela agroturistika. „Když jeden začne a půjde mu to, další se přidají. Zdá se mi, že tu lidé nejsou tak závistiví, snad jen někdy potřebují dobrý vzor,“ uvažuje. To se pak odrazí v mnoha směrech. „Nádherné byly oslavy 600 let výročí obce. Tam opravdu zazářilo dědictví našich otců, a to musíme předat mladým i návštěvníkům třeba u větráku na Horňáckých či o fašanku,“ pochvaluje si.

Pan Prášek by si přál zabezpečit práci mladým lidem, kteří se málokdy po škole do obce vrátí. „Je potřeba podporovat malé podniky, výroby, turistické aktivity i moderní formy zemědělství, včetně ovocnářství a lesnictví,“ říká a nechce zapomenout ani na ty nejmenší. „Teď se snažíme upravit v obci chodníky, zeleň a udělat více dětských hřišť.“

Hrubá Vrbka: S optimismem je to vždycky lepší

Anna Černobýlová je starostkou Hrubé Vrbky už řadu let, v MAS zastupuje Mikroregion Horňácko. Tato vzrůstem malá - ale ve skutečnosti velká žena - je až neuvěřitelně vitální a stále usměvavá. Moc se jí na ní líbí, že pořád mluví po horňácku. Ani nespočítám, kolikrát mě při setkání s ní napadlo, že by mohla vyučovat lekce „Jak mít stále energii na duši i v těle“.

Za dobu jejího působení v obci se mnohé změnilo. Je totiž stálou žadatelkou o všechno, jak s nadsázkou říká. „Obec toho potřebuje strašně moc. No a podařilo se nám šťastně dobudovat infrastrukturu, ať je to voda, plyn, kanály, čistírnu jsme zkolaudovali a uvedli do trvalého provozu letos v květnu. Tak už mám čas na tyto projekty, kterým říkám projekty pro radost,“ mluví spokojeně a vzpomíná jeden z nich.

Projekt nového rybníku, který by měl zabírat dva hektary a vyroste místo současného mokřadu za obcí. „Zatím je to v plánu, ale ráda bych získala z krajiny vodu,“ svěřila se.

Na práci v programovém výboru se, jak jinak, vrhá s chutí. Na práci se těší, což několikrát při našem povídání zopakovala. „Je pro mě potěšením pracovat v tomto výboru. Kdo má tento region a kraj rád, tak ho určitě potěší, že někdo na toto téma pracuje a že chce v tomto regionu spojit síly pro jeho rozvoj. Jestli je to v mé obci, tak mě to samozřejmě těší a jsem na to hrdá, ale já z toho mám radost, i když se rozvíjí v sousední obci nebo i na druhém konci. Protože středem našeho regionu, když řekneme Horňácko a Ostrozsko, je kopec sv. Antonínka, který se dívá na dvě strany,“ říká.

Na paní starostce je vidět, když mluví, že každý nový nápad je pro

ni inspirací a ráda s ním potom pracuje ve prospěch obce, které velí. „Když jezdím republikou, tak se dívám na dlažbu: tam mají to a tam je cyklostezka... Nebo vidím to krásné, co je udělané. A z každé práce musíme mít radost. A musíme ji dělat, řekla bych, s láskou a bez toho to nejde. A úspěch brát spíš jako ponaučení. Ale hlavně, aby se tady líbilo mladým lidem. Aby nám tady zůstávali a neodcházeli do měst,“ prozrazuje jedno ze svých přání.

V jedné chvíli mi vyjmenovala všechno, kde se jí podařilo uspět. Kdybych se vše pokusila vypsát, zabere to minimálně další půlstranu. „Život žádostí je takový mravenčí. Teď už bude záležet jen na žadatelích, aby do toho šli. I projekt na 300 000 Kč je stejně praktický, jak když je na milion,“ zdůrazňuje. „Jsme v MASce namíchaní a někdo je optimista, někdo pesimista. Ale s optimismem je to vždycky lepší. Ze zkušenosti vím, že se musíme radovat i z malých projektů,“ dodala.

Hrubá Vrbka je krásná horňácká obec složená z různosti. Mám to tam ráda, asi i proto, že ji dobře znám. Strávila jsem tam jako dítě mnoho prázdninových dnů. Zdobí ji krásný evangelický kostel, pravoslavný Monastýr sv. Gorazda, dva hřbitovy, každý na jiné výjezdové cestě ze vsi, památky lidové architektury, kamenné stodoly a komory.

„Kromě toho máme spoustu zajímavých lidí. Folklor tam žije z generaci na generaci. Je to každému starostovi pro radost, když má nějaký sbor. Máme mužský sbor, ženský sbor. A také hasiče, to je taková moje

chlouba. Protože je to strašně množství mladých lidí, kteří si kroužek vedou sami. Dokonce máme družstva dívek a také ty naše prťata. Závodí, a úspěšně,“ pochvaluje si paní Černobýlová.

Javorník: I po čtyřiceti letech stále věří ve smysl práce pro obec

Z horňácké obce Javorník pochází starosta Jan Hozák, další člen programového výboru. „MAS nastartovala dobrou spolupráci a tou by se měla ubírat i nadále. Důležitá je pracovitost jednotlivých členů a respektování jeden druhého, ať je to velká nebo malá obec,“ říká.

Je zastáncem projektů, které zlepší celkové rozhledy obcí a budou zpříjemňovat život nejen mladým, ale i starším lidem. Bývalý aktivní fotbalista se stále snaží pohybovat ve světě fotbalu, i když teď spíše jako manažer. Z jeho povídání je ale stále cítit, že má fotbal v duši i v těle.

„Máme společné mužstvo s obcí Velká nad Veličkou a snažím se být nápomocný především přes finance. To je důležité, jinak by nemohlo mužstvo fungovat,“ uvažuje pan Hozák. Kromě toho stále věří ve smysl

své práce, i když pro obec Javorník pracuje už čtyřicet let. „Myslel jsem si, že pracovní období strávím ve veselské firmě, kde jsem pracoval jako stavební technik, od mistra až po ředitele závodu, ale život mnil jinak. Starostou jsem jedenáct let, předtím jsem sloužil dvě volební období jako místostarosta a kromě toho jsem působil po celé roky v zastupitelstvu,“ líčí starosta.

Obec Javorník nad Veličkou leží nedaleko Velké nad Veličkou. Uprostřed katolického kraje je Javorník téměř výhradně evangelickou obcí. Nachází se zde toleranční modlitebna z roku 1783 a zvonice ještě o padesát let starší než modlitebna, sborový dům a fara. Javorník je malou vesničkou Bílých Karpat s bohatou historií. Je přitažlivý svou osobitou atmosférou duchovního života zdejších evangelíků, kteří jsou potomky Českých bratří, kteří zde žili v 17. století.

„Denně sem přijíždí hodně turistů, jak v letní dobu, tak i přes zimu. Za obcí se nachází lyžařský vlek a rekreační středisko, o které se stará soukromá osoba a které si získává stále větší oblibu nejen u místních, ale především dojíždějících návštěvníků,“ vyzdvihuje pan Hozák. V obci je možné protáhnout svały i jinde. „Máme vybudovaný sportovní areál, fotbalové hřiště, malé hřiště pro děti a mládež a nechybí tenisové kurty. Areál slouží také k pořádání kulturních akcí v obci,“ vyjmenovává. Javorník se vždy vyznačoval svojí pohostinností, skromností a pracovitostí, říká dál o obci. Změnit by v ní chtěl pouze to, aby si mladí lidé více vážili věcí, které jsou v Javorníku.

Ostrožská Lhota: Důležitý je trvale udržitelný rozvoj obcí

Málokdo dokáže s lidmi jednat tak diplomaticky jako starosta Ostrožské Lhoty Antonín Jelének (a také člen programového výboru za Mikrore-

gion Ostrožsko). Má moc rád koně a často jej v koňském sedle můžete potkat na mnoha místech. Pokud jde o „starostovské sedlo“, také to mu sedí, už jednou v něm seděl po roce 1990 a po posledních komunálních volbách se do něj opět vrátil.

Na práci v programovém výboru se těší a věří, že svou funkci zvládne dobře. „V tomto připravovacím období se dá zvládnout i starostování i členství v programovém výboru. Věřím, že i v budoucnu stihnu obě činnosti,“ tvrdí. O MASce mluví jen v pozitivěch a těžko si prý představuje, jaké by to bylo, kdyby se obce mikroregionů Ostrožsko a Hornácko nesloučily. Pro vstup do MAS má laické přirovnání, které popisuje takto. „Vždy jsem slyšel, že se v panelových domech neznají ani nejbližší sousedé a připadalo mně to nelogické. Stejně je to i mezi obcemi a jejich představiteli. Od počátku byla důležitá možnost vzájemné spolupráce a pomoci. Myslím, že s touto vizí do Mikroregionu Ostrožsko vstupovala nejen Ostrožská Lhota, ale i ostatní obce. Stejně je to i se vstupem do MAS. Po dobrých zkušenostech z fungování Mikroregionu ani jiná cesta nebyla,“ říká a pokračuje.

„Od samého začátku jsem v MAS viděl výhodu především pro soukromý sektor. Obce, i když je to složité, mají možnost se k dotacím dostat. Naše MAS se dokázala prosadit na úrovni celé České republiky a věřím, že když jsou teď zajištěné peníze, musí fungovat dobře,“ chválí činnost týmu Místní akční skupiny.

Zároveň doufá, že se podaří podpořit podnikání v cestovním ruchu, udržitelný rozvoj venkova a podporu lesnictví i zemědělství. „Všem přeji především trvale udržitelný rozvoj obcí,“ říká. Když přijde řeč na jeho obec, podotýká, že by potřeboval nejmíň tři stránky v časopisu, aby ji dobře vystihl. A tak stručně dodává. „Lidé jsou u nás jako všude jinde. Dobří, slušní, pracovití, ale určitě jsou tady i jejich pravé opaky.“

V Ostrožské Lhotě se mu ale daří prosazovat řadu věcí, tento měsíc dokončili výstavbu čistírny odpadních vod a nyní probíhá nutná rekonstrukce mateřské školy i sportovní haly.

Zuzana Lipárová

Časopis Ostrožska a Hornácka, regionální periodikum, vydává Mikroregion Ostrožsko, Uh. Ostroh, PSČ 687 24

Odpovědný redaktor: Radek Bartoníček, www.slovackoDNES.cz, radekbartonicek@klikni.cz, tel.: 602 433 970

Jazyková úprava: Kateřina Jagošová, povoleno Ministerstvem kultury ČR pod č. MK ČR E 18131

e-mail: mikroregion@uh.ostroh.cz, www.ostrozska.cz, cena výtisku 10 Kč.

Design, layout, grafické zpracování: Vladimír Šopík, 777 750 159, **Tisk:** LV print, Uherské Hradiště, www.lvprint.cz, tel.: 777 750 159

Foto na titulní straně: Hornácké slavnosti, Velká nad Veličkou 2008 (FOTO: Radek Bartoníček)

Hornácké slavnosti 2008

Přehlídka dětských folklorních souborů, 31. srpen 2008

Vavřínek z Blatnice pod sv. Antonínkem.

Kameňáček z Ostrožské Lhoty.

Pomněnka z Ostrožské Nové Vsi.

Jasenka z Blatničky.

Hosté ze slovenské Myjavy, soubor Kopaničárik.

CM Višňa z Ostrožské Lhoty.

Blatnická cimbalová muzika.

U Antoníčka studánečka

Dětské folklorní soubory z našeho regionu by mohly vytvořit novou zajímavou tradici. Na Antonínku totiž proběhl poslední srpnovou neděli první ročník akce s názvem U Antoníčka studánečka.

Projekt vzešel z nápadu ředitelky blatnické mateřské školky paní Zdislavy Kuřinové, finančně jej podpořil Zlínský kraj a na přípravě se podílel svazek obcí Mikroregion Ostrožsko a obec Blatnice.

FOTO: Zuzana Lipárová